

Dziennik Urzędowy L 316

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 55

14 listopada 2012

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylające decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzenie w sprawie IMI”) ⁽¹⁾ 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniające dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylające decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE ⁽¹⁾.... 12
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1026/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie określonych środków podejmowanych w celu ochrony stad ryb względem państw pozwalających na niezrównoważone połowy 34
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1027/2012 z dnia 25 października 2012 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 726/2004 w zakresie nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii ⁽¹⁾ 38
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1028/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do systemu płatności jednolitych i wsparcia dla plantatorów winorośli 41
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1029/2012 z dnia 25 października 2012 r. wprowadzające nadzwyczajne autonomiczne preferencje handlowe dla Pakistanu 43

Cena: 4 EUR

(¹) Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1024/2012

z dnia 25 października 2012 r.

w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylające decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzenie w sprawie IMI”)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Stosowanie niektórych aktów Unii regulujących swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału na rynku wewnętrznym wymaga od państw członkowskich skuteczniejszej współpracy i wymiany informacji między sobą oraz z Komisją. Ponieważ w tych aktach często nie określono praktycznych środków służących urzeczywistnieniu takiej wymiany informacji, należy stworzyć stosowne rozwiązania praktyczne.
- (2) System wymiany informacji na rynku wewnętrznym („IMI”) jest aplikacją dostępną za pośrednictwem internetu, którą Komisja opracowała we współpracy z państwami członkowskimi, aby wesprzeć je w praktycznym wdrażaniu określonych w aktach Unii wymogów w zakresie wymiany informacji, poprzez udostępnienie scentralizowanego mechanizmu komunikacji służącego usprawnieniu wymiany informacji i świadczeniu wzajemnej pomocy w wymiarze transgranicznym. IMI w szczególności jest pomocny dla właściwych organów w ustalaniu ich odpowiedników w innych państwach członkowskich oraz w wymianie informacji – w tym danych osobowych – w oparciu o proste i jedno-

lite procedury, a także w przewyżnianiu barier językowych dzięki uprzednio zdefiniowanym i przetłumaczonym schematom postępowania. Komisja powinna zapewnić użytkownikom IMI – jeżeli są dostępne – wszelkie istniejące dodatkowe funkcje tłumaczenia odpowiadające potrzebom użytkowników, zgodne z wymogami bezpieczeństwa i poufności w zakresie wymiany informacji w IMI oraz możliwe do zaoferowania w rozsądnym koszcie.

- (3) Aby możliwe było przewyżnienie barier językowych, IMI powinien być, co do zasady, dostępny we wszystkich językach urzędowych Unii.
- (4) Celem IMI powinna być poprawa funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez udostępnienie skutecznego, łatwego w obsłudze narzędzia służącego wdrożeniu współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi i Komisją, ułatwiającego tym samym stosowanie aktów Unii wymienionych w załączniku do niniejszego rozporządzenia.
- (5) W komunikacie Komisji z dnia 21 lutego 2011 r. zatytułowanym „Lepsze zarządzanie jednolitym rynkiem dzięki ściślejszej współpracy administracyjnej. Strategia rozszerzania i rozwoju systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (»IMI«)” sformułowano plany ewentualnego rozszerzenia stosowania IMI na inne akty Unii. W komunikacie Komisji z dnia 13 kwietnia 2011 zatytułowanym „Akt o jednolitym rynku. Dwanaście dźwigni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania. »Wspólnie na rzecz nowego wzrostu gospodarczego«” podkreśla się znaczenie IMI dla zacieśniania współpracy między zaangażowanymi stronami, w tym na szczeblu lokalnym, co przyczynia się do lepszego zarządzania jednolitym rynkiem. Konieczne jest zatem ustanowienie solidnych ram prawnych dotyczących IMI oraz zbioru wspólnych zasad mających na celu zapewnienie sprawnego funkcjonowania IMI.
- (6) W przypadku gdy stosowanie przepisu aktu Unii wymaga od państw członkowskich wymiany danych osobowych, a przepis ten określa cel tego przetwarzania, przepis taki należy uznać za wystarczającą podstawę

⁽¹⁾ Dz.U. C 43 z 15.2.2012, s. 14.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 4 października 2012 r.

prawną przetwarzania danych osobowych, z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 8 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. IMI należy przede wszystkim traktować jako narzędzie stosowane do wymiany informacji, w tym danych osobowych, która to wymiana w innym przypadku przebiegałaby z wykorzystaniem innych środków, w tym poczty, faksu lub poczty elektronicznej, w oparciu o obowiązek prawny nałożony na organy i instytucje państw członkowskich w aktach Unii. Dane osobowe wymieniane za pośrednictwem IMI powinny być zbierane, przetwarzane i wykorzystywane wyłącznie w celach zgodnych z tymi, do których pierwotnie zostały zebrane, i powinny podlegać wszystkim odnośnym zabezpieczeniom.

- (7) Zgodnie z zasadą zakładającą uwzględnianie ochrony prywatności w fazie projektowania systemu, IMI opracowano, mając na względzie wymogi wynikające z przepisów w zakresie ochrony danych, i od samego początku uwzględniono w nim mechanizmy sprzyjające ochronie danych, w szczególności dzięki ograniczeniom dostępu do danych osobowych, których wymiana prowadzona jest za pośrednictwem IMI. Dzięki temu IMI zapewnia znacznie wyższy poziom ochrony i bezpieczeństwa niż inne metody wymiany informacji, takie jak poczta, telefon, faks lub poczta elektroniczna.
- (8) Współpraca administracyjna drogą elektroniczną pomiędzy państwami członkowskimi oraz pomiędzy państwami członkowskimi a Komisją powinna być zgodna z zasadami ochrony danych, określonymi w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁾ oraz w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽²⁾. Definicje używane w dyrektywie 95/46/WE i rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 powinny również mieć zastosowanie na użytek niniejszego rozporządzenia.
- (9) Komisja dostarcza IMI oprogramowanie i infrastrukturę informatyczną oraz zarządza nimi, zapewnia ochronę IMI, zarządza siecią krajowych koordynatorów IMI i jest zaangażowana w szkolenie użytkowników IMI i świadczenie im pomocy technicznej. W tym celu Komisja powinna mieć dostęp jedynie do tych danych osobowych, które są ściśle niezbędne do wykonywania jej zadań, wynikających z zakresu odpowiedzialności określonego w niniejszym rozporządzeniu, takich jak prowadzenie rejestracji krajowych koordynatorów IMI. Na żądanie innego uczestnika IMI Komisja powinna mieć również dostęp do danych osobowych przy pobieraniu danych, które zostały zablokowane w IMI i do których osoba, której dane dotyczą, zażądała dostępu. Komisja nie powinna mieć dostępu do danych osobowych wymienianych w ramach współpracy administracyjnej w IMI, chyba że dany akt Unii przewiduje dla Komisji rolę w takiej współpracy.
- (10) Aby zapewnić przejrzystość, w szczególności w stosunku do osób, których dane dotyczą, przepisy aktów Unii,

w przypadku których stosowany ma być IMI, należy wymienić w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

- (11) IMI może zostać w przyszłości rozszerzony na nowe obszary, w których może być pomocny w zapewnianiu skutecznego wdrażania aktu Unii w sposób opłacalny i przyjazny dla użytkownika, przy uwzględnieniu technicznej wykonalności oraz ogólnego wpływu na IMI. Komisja powinna przeprowadzać niezbędne testy, aby zweryfikować techniczną gotowość IMI do jakiegokolwiek planowanego rozszerzenia. Decyzje o rozszerzeniu stosowania IMI na inne akty Unii należy podejmować w drodze zwykłej procedury ustawodawczej.
- (12) Projekty pilotażowe są przydatne przy sprawdzaniu, czy rozszerzenie stosowania IMI jest uzasadnione, i przy dostosowywaniu funkcji technicznych i ustaleń proceduralnych do wymogów użytkowników IMI przed podjęciem decyzji o rozszerzeniu IMI na nowe obszary. Państwa członkowskie powinny w pełni uczestniczyć w decyzjach dotyczących tego, które akty Unii należy objąć projektem pilotażowym, oraz warunków tego projektu pilotażowego, tak aby projekt pilotażowy wychodził naprzeciw potrzebom użytkowników IMI i aby w pełni przestrzegano przepisów dotyczących przetwarzania danych osobowych. Te warunki należy określać osobno dla każdego projektu pilotażowego.
- (13) Żaden przepis niniejszego rozporządzenia nie powinien stanowić przeszkody dla podjęcia przez państwa członkowskie i Komisję decyzji o stosowaniu IMI na potrzeby wymiany informacji, która nie pociąga za sobą konieczności przetwarzania danych osobowych.
- (14) W niniejszym rozporządzeniu należy określić zasady stosowania IMI na użytek współpracy administracyjnej, która może obejmować m.in. wymianę informacji między dwiema zainteresowanymi stronami, procedury powiadamiania, mechanizmy ostrzegania, ustalenia dotyczące wzajemnej pomocy oraz rozwiązywania problemów.
- (15) Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na prawo państw członkowskich do decydowania o tym, które organy krajowe wykonują obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie powinny móc dostosowywać funkcje i obowiązki dotyczące IMI do swoich wewnętrznych struktur administracyjnych oraz móc spełniać potrzeby związane ze szczególnym schematem postępowania IMI. Państwa członkowskie powinny móc powoływać dodatkowych koordynatorów IMI, którzy wykonują zadania krajowych koordynatorów IMI samodzielnie lub wspólnie z innymi koordynatorami, w konkretnym obszarze rynku wewnętrznego, dziale administracji, regionie geograficznym lub w oparciu o inne kryterium. Państwa członkowskie powinny informować Komisję o powołanych przez siebie koordynatorach IMI, ale nie powinny być zobowiązane do wskazywania dodatkowych koordynatorów IMI, jeżeli nie jest to niezbędne do poprawnego funkcjonowania IMI.
- (16) Aby zapewnić sprawną współpracę administracyjną za pośrednictwem IMI, państwa członkowskie i Komisja powinny zapewnić, by ich uczestnicy IMI dysponowali zasobami niezbędnymi do wykonywania obowiązków zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

- (17) Chociaż IMI jest zasadniczo narzędziem komunikacyjnym służącym do współpracy administracyjnej, niedostępnym dla ogółu społeczeństwa, może być konieczne opracowanie środków technicznych mających zapewnić podmiotom zewnętrznym, takim jak obywatele, przedsiębiorstwa i organizacje, możliwość interakcji z właściwymi organami w celu dostarczania informacji lub pobierania danych lub możliwość wykonywania ich praw jako osób, których dane dotyczą. Te środki techniczne powinny obejmować stosowne zabezpieczenia służące ochronie danych. W celu zapewnienia wysokiego poziomu bezpieczeństwa każdy publiczny interfejs tego rodzaju powinien zostać opracowany w taki sposób, aby był pod względem technicznym w pełni oddzielony od IMI, do której dostęp powinni mieć jedynie użytkownicy IMI.
- (18) Korzystanie z IMI do celów wsparcia technicznego sieci SOLVIT nie powinno naruszać nieformalnego charakteru procedury SOLVIT, która opiera się na dobrowolnym zobowiązaniu państw członkowskich, zgodnie z zaleceniem Komisji z dnia 7 grudnia 2001 r. w sprawie zasad korzystania z SOLVIT-u – systemu rozwiązywania problemów rynku wewnętrznego ⁽¹⁾ („zalecenie w sprawie SOLVIT-u”). Aby system SOLVIT mógł nadal funkcjonować w oparciu o aktualne ustalenia robocze, centrom SOLVIT może zostać przydzielone co najmniej jedno zadanie krajowego koordynatora IMI w ramach ich własnej pracy, co umożliwi im funkcjonowanie niezależnie od krajowego koordynatora IMI. Przetwarzanie danych osobowych i informacji poufnych w ramach procedur SOLVIT powinno być objęte wszystkimi gwarancjami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, bez naruszania niewiążącego charakteru zalecenia w sprawie SOLVIT-u.
- (19) Chociaż IMI obejmuje internetowy interfejs dla użytkowników, w pewnych przypadkach i na wniosek danego państwa członkowskiego właściwe może być rozważenie rozwiązań technicznych zapewniających bezpośredni transfer danych z systemów krajowych do IMI, gdy takie krajowe systemy już powstały, w szczególności do celów procedur powiadamiania. Wdrożenie takich rozwiązań technicznych powinno zależeć od wyniku oceny ich wykonalności, kosztów i spodziewanych korzyści. Te rozwiązania nie powinny mieć wpływu na istniejące struktury ani krajowy podział kompetencji.
- (20) Jeżeli państwa członkowskie wywiązały się z obowiązku powiadomienia na mocy art. 15 ust. 7 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym ⁽²⁾, wykorzystując procedurę zgodnie z dyrektywą 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego ⁽³⁾, nie należy od nich wymagać, by dokonywały tego samego powiadomienia także za pośrednictwem IMI.
- (21) Podstawą wymiany informacji za pośrednictwem IMI jest prawny obowiązek udzielania sobie przez organy państw członkowskich wzajemnej pomocy. W celu zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego informacjom otrzymywanym przez właściwy organ za pośrednictwem IMI od innego państwa członkowskiego nie należy odmawiać wartości dowodowej w postępowaniach administracyjnych wyłącznie z tego powodu, że pochodzą one z innego państwa członkowskiego lub otrzymano je drogą elektroniczną, i powinny być traktowane przez ten właściwy organ w taki sam sposób jak podobne dokumenty pochodzące z jego państwa członkowskiego.
- (22) W celu zagwarantowania wysokiego poziomu ochrony danych należy określić maksymalne okresy zatrzymywania danych osobowych w IMI. Okresy te powinny być jednak odpowiednio zrównoważone, tak by należyście uwzględniały konieczność prawidłowego funkcjonowania IMI oraz uprawnienia osób, których dane dotyczą, do pełnego wykonywania swoich praw, na przykład przez uzyskanie dowodu potwierdzającego fakt dokonania wymiany informacji w celu odwołania się od danej decyzji. W szczególności okresy zatrzymywania danych nie powinny przekraczać czasu koniecznego do osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia.
- (23) Należy dopuścić możliwość przetwarzania imienia i nazwiska oraz danych kontaktowych użytkowników IMI do celów zgodnych z celami niniejszego rozporządzenia, w tym na potrzeby monitorowania korzystania z systemu przez koordynatorów IMI i Komisję oraz na potrzeby inicjatyw w zakresie komunikacji, inicjatyw szkoleniowych i edukacyjnych, jak również na potrzeby gromadzenia informacji dotyczących współpracy administracyjnej lub wzajemnej pomocy na rynku wewnętrznym.
- (24) Europejski Inspektor Ochrony Danych powinien monitorować stosowanie niniejszego rozporządzenia – między innymi poprzez utrzymywanie kontaktów z krajowymi organami ochrony danych – w tym stosownych przepisów dotyczących bezpieczeństwa danych, oraz dążyć do zapewnienia ich stosowania.
- (25) Aby zapewnić skuteczne monitorowanie i sprawozdawczość w odniesieniu do funkcjonowania IMI oraz stosowania niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie powinny udostępnić Komisji stosowne informacje.
- (26) Osoby, których dane dotyczą, powinny być informowane o przetwarzaniu ich danych osobowych w IMI oraz o przysługującym im prawie dostępu do danych, które ich dotyczą, a także o prawie do sprostowania niedokładnych danych oraz żądania usunięcia danych przetwarzanych niezgodnie z prawem, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i przepisami krajowymi wdrażającymi dyrektywę 95/46/WE.
- (27) Aby umożliwić właściwym organom państwa członkowskiego wdrożenie przepisów dotyczących współpracy administracyjnej i sprawną wymianę informacji za pomocą IMI, konieczne może być dokonanie praktycznych ustaleń dla takiej wymiany. Te ustalenia powinna przyjąć Komisja w formie oddzielnego aktu wykonawczego dla każdego aktu Unii wymienionego w załączniku lub dla każdego rodzaju procedury współpracy administracyjnej; ustalenia te powinny obejmować podstawowe funkcje techniczne i ustalenia proceduralne, niezbędne

⁽¹⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2001, s. 79.

⁽²⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36.

⁽³⁾ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37.

do wykonania odpowiednich procedur współpracy administracyjnej za pośrednictwem IMI. Komisja powinna zapewnić utrzymanie i rozwój oprogramowania i infrastruktury informatycznej na potrzeby IMI.

- (28) W celu zapewnienia dostatecznej przejrzystości systemu w stosunku do osób, których dane dotyczą, należy upublicznić uprzednio zdefiniowane schematy postępowania, zestawy pytań i odpowiedzi, formularze i inne ustalenia dotyczące procedur współpracy administracyjnej w IMI.
- (29) W przypadku stosowania przez państwa członkowskie, zgodnie z art. 13 dyrektywy 95/46/WE, ograniczeń lub wyłączeń w stosunku do praw przysługujących osobom, których dane dotyczą, informacje o tych ograniczeniach lub wyłączeniach powinny podlegać upublicznieniu w celu zapewnienia pełnej przejrzystości w stosunku do osób, których dane dotyczą. Takie wyłączenia lub ograniczenia powinny być konieczne do osiągnięcia zamierzonego celu i współmierne do tego celu oraz podlegać odpowiednim zabezpieczeniom.
- (30) Jeżeli między Unią a państwami trzecimi zawierane są umowy międzynarodowe, które obejmują także stosowanie przepisów aktów Unii wymienionych w załączniku do niniejszego rozporządzenia, możliwe powinno być objęcie odpowiedników uczestników IMI w tych państwach trzecich procedurami współpracy administracyjnej wspieranymi przez IMI, o ile ustalono, że dane państwo trzecie zapewnia odpowiedni poziom ochrony danych osobowych zgodnie z dyrektywą 95/46/WE.
- (31) Należy uchylić decyzję Komisji 2008/49/WE z dnia 12 grudnia 2007 r. w sprawie wdrożenia systemu wymiany informacji rynku wewnętrznego (IMI) pod względem ochrony danych osobowych⁽¹⁾. Decyzję Komisji 2009/739/WE z dnia 2 października 2009 r. określającą praktyczne ustalenia dotyczące wymiany informacji drogą elektroniczną między państwami członkowskimi na mocy rozdziału VI dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej usług na rynku wewnętrznym⁽²⁾ należy nadal stosować do kwestii odnoszących się do wymiany informacji na podstawie dyrektywy 2006/123/WE.
- (32) Aby zapewnić jednolite warunki wdrażania niniejszego rozporządzenia, Komisja powinna otrzymać uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽³⁾.
- (33) Wyniki państw członkowskich dotyczące skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia powinny być monitorowane w ramach corocznego sprawozdania z funkcjonowania IMI, w oparciu o dane statystyczne pochodzące z IMI i wszelkie inne stosowne dane. Wyniki

państw członkowskich należy oceniać między innymi na podstawie średniego czasu odpowiedzi, co ma służyć zapewnieniu szybkich odpowiedzi dobrej jakości.

- (34) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie zasad użytkowania IMI na potrzeby współpracy administracyjnej, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, a z uwagi na jego skalę i skutki możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym samym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (35) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 zasięgnięto opinii Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, który wydał swoją opinię w dniu 22 listopada 2011 r.⁽⁴⁾

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia zasady użytkowania systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („IMI”) na potrzeby współpracy administracyjnej, w tym przetwarzania danych osobowych, między właściwymi organami państw członkowskich oraz między właściwymi organami państw członkowskich a Komisją.

Artykuł 2

Ustanowienie IMI

Niniejszym formalnie ustanawia się IMI.

Artykuł 3

Zakres stosowania

1. IMI jest wykorzystywany do współpracy administracyjnej między właściwymi organami państw członkowskich oraz między właściwymi organami państw członkowskich a Komisją, niezbędnej do wykonania aktów Unii w dziedzinie rynku wewnętrznego, w rozumieniu art. 26 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), które przewidują współpracę administracyjną, w tym również wymianę danych osobowych, między państwami członkowskimi lub między państwami członkowskimi a Komisją. Te akty Unii są wyszczególnione w załączniku.

2. Żaden przepis niniejszego rozporządzenia nie skutkuje nadaniem mocy prawnej aktom Unii, które nie mają mocy wiążącej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 13 z 16.1.2008, s. 18.

⁽²⁾ Dz.U. L 263 z 7.10.2009, s. 32.

⁽³⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 48 z 18.2.2012, s. 2.

Artykuł 4

Rozszerzenie stosowania IMI

1. Komisja może realizować projekty pilotażowe, by ocenić, czy IMI będzie skutecznym narzędziem wykonywania przepisów o współpracy administracyjnej w zakresie aktów Unii, których nie wymieniono w załączniku. Komisja przyjmuje akt wykonawczy, aby postanowić, które przepisy aktów Unii zostaną objęte projektem pilotażowym, i określić warunki każdego projektu, w szczególności podstawowe funkcje techniczne i ustalenia proceduralne niezbędne do wdrożenia odpowiednich przepisów o współpracy administracyjnej. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 24 ust. 3.

2. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ocenę wyników projektu pilotażowego obejmującą kwestie ochrony danych i efektywne funkcje tłumaczenia. W stosownych przypadkach tej ocenie może towarzyszyć wniosek ustawodawczy w sprawie zmiany załącznika, tak aby uwzględnić rozszerzenie stosowania IMI na odpowiednie przepisy aktów Unii.

Artykuł 5

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje określone w dyrektywie 95/46/WE i w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001.

Ponadto stosuje się następujące definicje:

- a) „IMI” oznacza narzędzie elektroniczne udostępnione przez Komisję w celu usprawnienia współpracy administracyjnej między właściwymi organami państw członkowskich oraz między właściwymi organami państw członkowskich a Komisją;
- b) „współpraca administracyjna” oznacza współpracę właściwych organów państw członkowskich lub właściwych organów państw członkowskich i Komisji, prowadzoną w drodze wymiany i przetwarzania informacji, w tym przekazywania powiadomień i ostrzeżeń, lub udzielania wzajemnej pomocy, w tym pomocy w rozwiązywaniu problemów, w celu lepszego stosowania prawa Unii;
- c) „obszar rynku wewnętrznego” oznacza wydzielony pod względem prawnym lub funkcjonalnym obszar rynku wewnętrznego w rozumieniu art. 26 ust. 2 TFUE, w którym stosowany jest IMI zgodnie z art. 3 niniejszego rozporządzenia;
- d) „procedura współpracy administracyjnej” oznacza uprzednio określony schemat postępowania przewidziany w ramach IMI umożliwiający uczestnikom IMI wzajemną komunikację i interakcję przebiegającą w ustrukturyzowany sposób;
- e) „koordynator IMI” oznacza organ wyznaczony przez państwo członkowskie do wykonywania zadań pomocniczych niezbędnych do sprawnego funkcjonowania IMI, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- f) „właściwy organ” oznacza każdy organ ustanowiony na szczeblu krajowym, regionalnym lub lokalnym i zarejestrowany w IMI, posiadający szczególne obowiązki w zakresie stosowania prawa krajowego lub aktów Unii wymienionych w załączniku w co najmniej jednym obszarze rynku wewnętrznego;
- g) „uczestnicy IMI” oznaczają właściwe organy, koordynatorów IMI i Komisję;

h) „użytkownik IMI” oznacza osobę fizyczną wykonującą pracę pod zwierzchnictwem uczestnika IMI oraz zarejestrowaną w IMI w imieniu tego uczestnika IMI;

i) „podmioty zewnętrzne” oznaczają osoby fizyczne lub prawne inne niż użytkownicy IMI, które mogą wchodzić w interakcję z IMI wyłącznie przy użyciu odrębnych środków technicznych oraz zgodnie z uprzednio określonym schematem postępowania przewidzianym do tego celu;

j) „blokowanie” oznacza stosowanie środków technicznych powodujących niedostępność danych osobowych dla użytkowników IMI za pośrednictwem standardowego interfejsu IMI;

k) „formalne zamknięcie” oznacza zastosowanie funkcji technicznej udostępnionej w IMI do zamknięcia procedury współpracy administracyjnej.

ROZDZIAŁ II

FUNKCJE I OBOWIĄZKI ZWIĄZANE Z IMI

Artykuł 6

Koordynatorzy IMI

1. Każde państwo członkowskie wyznacza jednego krajowego koordynatora IMI, którego obowiązki obejmują:

- a) rejestrację lub potwierdzanie rejestracji koordynatorów IMI i właściwych organów;
- b) pełnienie roli głównego punktu kontaktowego w sprawach dotyczących IMI dla uczestników IMI w państwach członkowskich, w tym na potrzeby udzielania informacji o aspektach dotyczących ochrony danych osobowych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- c) pełnienie roli punktu kontaktowego dla Komisji w sprawach dotyczących IMI, w tym na potrzeby udzielania informacji o aspektach dotyczących ochrony danych osobowych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- d) przekazywanie wiedzy, prowadzenie szkoleń i udzielanie wsparcia, w tym podstawowej pomocy technicznej, na rzecz uczestników IMI w państwach członkowskich;
- e) zapewnianie sprawnego funkcjonowania IMI, w zakresie, w jakim pozostaje to pod ich kontrolą, w tym terminowego i właściwego reagowania uczestników IMI w państwach członkowskich na wnioski dotyczące współpracy administracyjnej.

2. Każde państwo członkowskie może dodatkowo wyznaczyć, stosownie do swojej wewnętrznej struktury administracyjnej, jednego koordynatora IMI lub większą ich liczbę na potrzeby wykonywania zadań wymienionych w ust. 1.

3. Państwa członkowskie informują Komisję o koordynatorach IMI wyznaczonych zgodnie z ust. 1 i 2 oraz o zadaniach, za które są oni odpowiedzialni. Komisja przekazuje te informacje pozostałym państwom członkowskim.

4. Wszyscy koordynatorzy IMI mogą pełnić rolę właściwych organów. W takich przypadkach koordynatorowi IMI przysługują takie same prawa dostępu co właściwym organom. Każdy koordynator IMI pełni rolę administratora danych w stosunku do własnych czynności z zakresu przetwarzania danych wykonywanych w charakterze uczestnika IMI.

Artykuł 7

Właściwe organy

1. Prowadząc współpracę za pomocą IMI, właściwe organy zapewniają za pośrednictwem użytkowników IMI i z zastosowaniem procedur współpracy administracyjnej udzielanie, zgodnie z mającym zastosowanie aktem Unii, stosownej odpowiedzi w możliwie najkrótszym terminie i w każdym przypadku w terminie określonym w tym akcie.
2. Właściwy organ może przedstawiać jako dowody wszelkie informacje, dokumenty, ustalenia, oświadczenia lub poświadczony odpisy, które otrzymał drogą elektroniczną za pomocą IMI, na tych samych zasadach, co podobne informacje uzyskane w swoim własnym państwie, do celów zgodnych z celem, dla którego pierwotnie zgromadzono te dane.
3. Każdy właściwy organ pełni rolę administratora danych w stosunku do własnych czynności z zakresu przetwarzania danych wykonywanych przez użytkownika IMI pod kontrolą tego organu oraz w stosownych przypadkach zapewnia osobom, których dane dotyczą, możliwość wykonywania przysługujących im praw zgodnie z przepisami rozdziału III i IV, w razie konieczności we współpracy z Komisją.

Artykuł 8

Komisja

1. Komisja odpowiada za realizację następujących zadań:
 - a) zapewnia bezpieczeństwo, dostępność, utrzymanie oraz rozwój oprogramowania i infrastruktury informatycznej na potrzeby IMI;
 - b) zapewnia wielojęzyczność systemu – obejmującą istniejące funkcje tłumaczenia, szkolenia prowadzone we współpracy z państwami członkowskimi oraz dział pomocy technicznej w celu wsparcia państw członkowskich w stosowaniu IMI;
 - c) rejestruje krajowych koordynatorów IMI i przyznaje im prawa dostępu do tego systemu;
 - d) prowadzi operacje przetwarzania danych osobowych w IMI w przypadkach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu zgodnie z celami określonymi w mających zastosowanie aktach Unii wymienionych w załączniku;
 - e) monitoruje stosowanie niniejszego rozporządzenia i składa sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych zgodnie z art. 25.
2. Na użytek wykonywania zadań wymienionych w ust. 1 oraz przygotowywania sprawozdań statystycznych Komisji przysługuje dostęp do niezbędnych informacji dotyczących operacji przetwarzania danych prowadzonych w IMI.
3. Komisja nie uczestniczy w procedurach współpracy administracyjnej obejmujących przetwarzanie danych osobowych, chyba że wymagają tego przepisy aktu Unii wymienionego w załączniku.

Artykuł 9

Prawa dostępu uczestników i użytkowników IMI

1. Do IMI mają dostęp jedynie użytkownicy IMI.
2. Państwa członkowskie wyznaczają koordynatorów IMI i właściwe organy, a także obszary rynku wewnętrznego, dla których te organy i ci koordynatorzy są właściwi. Komisja może odgrywać w tym procesie rolę konsultanta.

3. Każdy uczestnik IMI przyznaje i cofa swoim użytkownikom IMI, stosownie do potrzeb, odpowiednie prawa dostępu w obszarze rynku wewnętrznego, dla którego jest właściwy.

4. Komisja i państwa członkowskie wprowadzają stosowne środki, aby umożliwić użytkownikom IMI dostęp do danych osobowych przetwarzanych w IMI, wyłącznie w zakresie niezbędnym do wykonywania ich obowiązków oraz wyłącznie w obszarze lub obszarach rynku wewnętrznego, w których użytkownikom tym przyznano prawa dostępu zgodnie z ust. 3.

5. Zakazuje się wykorzystywania danych osobowych, które przetwarzane są w IMI w określonym celu, w sposób niezgodny z tym pierwotnym celem, chyba że takie wykorzystanie jest wyraźnie dopuszczone przez prawo krajowe zgodnie z prawem Unii.

6. W przypadku gdy procedura współpracy administracyjnej przewiduje przetwarzanie danych osobowych, dostęp do takich danych osobowych mają wyłącznie uczestnicy IMI będący uczestnikami tej procedury.

Artykuł 10

Poufność

1. Każde państwo członkowskie stosuje do swoich uczestników IMI i użytkowników IMI własne zasady tajemnicy służbowej lub nakłada na nich inne równorzędne obowiązki zachowania poufności zgodnie z przepisami prawa krajowego lub unijnego.
2. Uczestnicy IMI zapewniają, aby użytkownicy IMI wykonujący pracę pod ich zwierzchnictwem stosowali się do wniosków innych uczestników IMI o poufne traktowanie informacji wymienianych za pomocą IMI.

Artykuł 11

Procedury współpracy administracyjnej

IMI opiera się na procedurach współpracy administracyjnej wdrażających przepisy odpowiednich aktów Unii, które wymieniono w załączniku. W stosownych przypadkach Komisja może przyjmować akty wykonawcze dla określonego aktu Unii wymienionego w załączniku lub dla określonego rodzaju procedury współpracy administracyjnej; te akty wykonawcze określają podstawowe funkcje techniczne i ustalenia proceduralne, które są niezbędne, by umożliwić funkcjonowanie odpowiednich procedur współpracy administracyjnej, w tym – w stosownych przypadkach – interakcje między podmiotami zewnętrznymi, o których mowa w art. 12, a IMI. Te akty wykonawcze są przyjmowane zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Artykuł 12

Podmioty zewnętrzne

Zapewnienie środków technicznych pozwalających podmiotom zewnętrznym na interakcję z IMI jest możliwe w przypadku, gdy taka interakcja:

- a) jest przewidziana w akcie Unii;
- b) jest przewidziana w akcie wykonawczym, o którym mowa w art. 11, aby ułatwić współpracę administracyjną między właściwymi organami państw członkowskich w celu zastosowania przepisów aktów Unii wymienionych w załączniku; lub

c) jest niezbędna do składania wniosków, aby móc wykonywać swoje prawa jako osoba, której dane dotyczą, zgodnie z art. 19.

Wszelkie takie środki techniczne muszą być oddzielone od IMI i nie mogą umożliwiać podmiotom zewnętrznym dostępu do IMI.

ROZDZIAŁ III

PRZETWARZANIE DANYCH OSOBOWYCH I BEZPIECZEŃSTWO

Artykuł 13

Ograniczenie celów

Uczestnicy IMI wymieniają i przetwarzają dane osobowe wyłącznie do celów określonych w odpowiednich przepisach aktów Unii wymienionych w załączniku.

Dane dostarczone IMI przez osoby, których dane dotyczą, są wykorzystywane jedynie do celów, do których zostały dostarczone.

Artykuł 14

Zatrzymywanie danych osobowych

1. Dane osobowe przetwarzane w IMI są blokowane w IMI z chwilą, gdy przestają być potrzebne do celów, do których zostały zgromadzone, zależnie od specyfiki danego rodzaju współpracy administracyjnej i co do zasady nie później niż sześć miesięcy od daty formalnego zamknięcia procedury współpracy administracyjnej.

Jednak jeśli mający zastosowanie akt Unii, wymieniony w załączniku, przewiduje dłuższy okres, dane osobowe przetwarzane w ramach IMI mogą zostać zatrzymane w systemie maksymalnie przez okres osiemnastu miesięcy od daty formalnego zamknięcia procedury współpracy administracyjnej.

2. Jeśli istnienie repozytorium informacji do późniejszego wykorzystania przez uczestników IMI wymagane jest na mocy prawnie wiążącego aktu Unii wymienionego w załączniku, dane osobowe zawarte w takim repozytorium mogą być przetwarzane przez cały okres, przez który jest to potrzebne do tego celu, za zgodą osoby, której dane dotyczą, lub gdy przewidziane jest to w tym akcie Unii.

3. Dane osobowe zablokowane na podstawie niniejszego artykułu podlegają – z wyjątkiem przypadku ich przechowywania – przetwarzaniu wyłącznie do celów udostępnienia dowodu potwierdzającego przeprowadzenie wymiany informacji za pomocą IMI za zgodą osoby, której dane dotyczą, chyba że przetwarzanie jest wymagane ze względu na nadrzędny interes publiczny.

4. Zablokowane dane podlegają automatycznemu usunięciu z IMI po trzech latach od daty formalnego zamknięcia procedury współpracy administracyjnej.

5. Na wyraźny wniosek właściwego organu w konkretnym przypadku oraz po otrzymaniu zgody osoby, której dane dotyczą, można usunąć dane osobowe przed końcem stosownego okresu zatrzymywania.

6. Komisja zapewnia przy użyciu środków technicznych blokowanie i usuwanie danych osobowych oraz ich pobieranie zgodnie z ust. 3.

7. Środki techniczne wprowadza się, by zachęcić uczestników IMI do jak najszybszego formalnego zakończenia procedur współpracy administracyjnej po zakończeniu wymiany informacji oraz by umożliwić uczestnikom IMI zaangażowanie koordynatorów IMI odpowiedzialnych we wszelkich procedurach, które były nieaktywne bez uzasadnienia dłużej niż przez dwa miesiące.

Artykuł 15

Zatrzymywanie danych osobowych użytkowników IMI

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 14 do zatrzymywania danych osobowych użytkowników IMI stosuje się ust. 2 i 3 niniejszego artykułu. Te dane osobowe obejmują imię i nazwisko oraz dane umożliwiające kontakt wszelkimi środkami elektronicznymi lub innymi środkami, niezbędne do celów niniejszego rozporządzenia.

2. Dane osobowe dotyczące użytkowników IMI przechowuje się w IMI przez cały okres, przez który osoby te pozostają użytkownikami IMI, i dane te mogą być przetwarzane do celów zgodnych z celami niniejszego rozporządzenia.

3. W przypadku gdy osoba fizyczna przestaje być użytkownikiem IMI, dotyczące jej dane osobowe podlegają zablokowaniu przy użyciu środków technicznych na okres trzech lat. Dane te podlegają przetwarzaniu wyłącznie do celów udostępnienia dowodu potwierdzającego przeprowadzenie wymiany informacji za pomocą IMI – z wyjątkiem przypadku ich przechowywania – oraz podlegają usunięciu z końcem tego trzyletniego okresu.

Artykuł 16

Przetwarzanie szczególnych kategorii danych

1. Przetwarzanie za pomocą IMI szczególnych kategorii danych, o których mowa w art. 8 ust. 1 dyrektywy 95/46/WE i art. 10 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 45/2001, dopuszczalne jest wyłącznie na szczególnych warunkach określonych w art. 8 ust. 2 i 4 tej dyrektywy oraz w art. 10 ust. 2 tego rozporządzenia, a także z zastrzeżeniem zastosowania odpowiednich zabezpieczeń przewidzianych w tych artykułach w celu zagwarantowania praw osób, których dane osobowe są przetwarzane.

2. IMI może być wykorzystywany do przetwarzania danych dotyczących przestępstw, wyroków skazujących lub środków bezpieczeństwa, o których to danych mowa w art. 8 ust. 5 dyrektywy 95/46/WE i w art. 10 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 45/2001, z zastrzeżeniem zastosowania zabezpieczeń przewidzianych w tych artykułach, w tym informacji na temat sankcji dyscyplinarnych, administracyjnych lub karnych, czy też innych informacji niezbędnych do stwierdzenia nieposzlakowanej opinii osoby fizycznej lub prawnej, w przypadku gdy przetwarzanie takich danych przewiduje akt Unii stanowiący podstawę przetwarzania lub za wyraźną zgodą osoby, której dane dotyczą, z zastrzeżeniem zastosowania szczególnych zabezpieczeń, o których mowa w art. 8 ust. 5 dyrektywy 95/46/WE.

Artykuł 17

Bezpieczeństwo

1. Komisja zapewnia, by IMI był zgodny z przepisami dotyczącymi bezpieczeństwa danych przyjętymi przez Komisję na podstawie art. 22 rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

2. Komisja wprowadza środki niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa danych osobowych przetwarzanych w IMI, w tym stosowną kontrolę dostępu do danych oraz plan bezpieczeństwa, który podlega stałej aktualizacji.

3. Komisja zapewnia, by w przypadku incydentu w zakresie bezpieczeństwa możliwe było sprawdzenie tego, jakie dane osobowe były przetwarzane w IMI, kiedy te dane były przetwarzane, przez kogo oraz w jakim celu.

4. Uczestnicy IMI przyjmują wszelkie środki proceduralne i organizacyjne, aby zapewnić bezpieczeństwo danych osobowych przetwarzanych przez nich w IMI zgodnie z art. 17 dyrektywy 95/46/WE.

ROZDZIAŁ IV

PRAWA OSÓB, KTÓRYCH DANE DOTYCZĄ, ORAZ NADZÓR

Artykuł 18

Informacje przekazywane osobom, których dane dotyczą, oraz przejrzystość

1. Uczestnicy IMI zapewniają jak najszybsze powiadomienie osób, których dane dotyczą, o przetwarzaniu ich danych osobowych w IMI oraz o możliwości dostępu do informacji o przysługujących im prawach i sposobie ich wykonania, w tym danych identyfikacyjnych i kontaktowych administratora danych i przedstawiciela administratora danych – jeśli go wyznaczono – zgodnie z art. 10 lub 11 dyrektywy 95/46/WE oraz przepisami krajowymi zgodnymi z tą dyrektywą.

2. Komisja podaje do publicznej wiadomości w łatwo dostępnym sposób:

- a) informacje dotyczące IMI zgodnie z art. 11 i 12 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 w jasnej i zrozumiałej formie;
- b) informacje na temat aspektów procedur współpracy administracyjnej w ramach IMI, o których mowa w art. 11 niniejszego rozporządzenia, związanych z ochroną danych;
- c) informacje na temat wyjątków lub ograniczeń dotyczących praw osób, których dane dotyczą, o czym mowa w art. 20 niniejszego rozporządzenia;
- d) typy procedur współpracy administracyjnej, podstawowe funkcje IMI oraz kategorie danych, które mogą być przetwarzane w IMI;
- e) pełny wykaz wszystkich aktów wykonawczych lub delegowanych dotyczących IMI, przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia lub innego aktu Unii, tekst skonsolidowany załącznika do niniejszego rozporządzenia oraz późniejsze zmiany do niego wprowadzone innymi aktami Unii.

Artykuł 19

Prawo do dostępu do danych oraz żądania ich sprostowania i usunięcia

1. Uczestnicy IMI zapewniają osobom, których dane dotyczą, możliwość skutecznego wykonywania prawa dostępu do danych w IMI, które ich dotyczą, oraz prawa do żądania sprostowania niedokładnych lub niekompletnych danych oraz usunięcia danych przetwarzanych niezgodnie z prawem, zgodnie z przepisami prawa krajowego. Sprostowania lub usunięcia danych dokonuje niezwłocznie, i nie później niż

30 dni od daty wpłynięcia wniosku osoby, której dane dotyczą, odpowiedzialny za to uczestnik IMI.

2. W przypadku zakwestionowania przez osobę, której dane dotyczą, dokładności lub zgodności z prawem danych zablokowanych na podstawie art. 14 ust. 1, fakt ten oraz dokładne, sprostowane dane podlegają zaewidencjonowaniu.

Artykuł 20

Wyjątki i ograniczenia

Państwa członkowskie informują Komisję o zastosowaniu w swoich przepisach krajowych zgodnie z art. 13 dyrektywy 95/46/WE wyjątków lub ograniczeń dotyczących określonych w niniejszym rozdziale praw osób, których dane dotyczą.

Artykuł 21

Nadzór

1. Krajowy organ lub krajowe organy nadzorcze wyznaczone w każdym państwie członkowskim, posiadające uprawnienia, o których mowa w art. 28 dyrektywy 95/46/WE („krajowy organ nadzorczy”), niezależnie monitorują zgodność z prawem przetwarzania danych osobowych przez uczestników IMI z ich państw członkowskich, a w szczególności zapewniają poszanowanie określonych w niniejszym rozdziale praw osób, których dane dotyczą, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. Europejski Inspektor Ochrony Danych monitoruje czynności z zakresu przetwarzania danych osobowych prowadzone przez Komisję, jako uczestnika IMI, oraz dąży do zapewnienia wykonywania tych czynności przez Komisję zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Zastosowanie mają odpowiednio obowiązki i uprawnienia określone w art. 46 i 47 rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

3. Krajowe organy nadzorcze oraz Europejski Inspektor Ochrony Danych, działając w ramach swoich odnośnych kompetencji, zapewniają skoordynowany nadzór nad IMI oraz nad jego użytkowaniem przez uczestników IMI.

4. Europejski Inspektor Ochrony Danych może w razie konieczności wystąpić do krajowych organów nadzorczych z zaproszeniem do udziału w spotkaniu mającym na celu zapewnienie skoordynowanego nadzoru nad IMI oraz nad jego użytkowaniem przez uczestników IMI, o którym mowa w ust. 3. Koszty takich spotkań ponosi Europejski Inspektor Ochrony Danych. W razie potrzeby mogą zostać wspólnie opracowane dodatkowe metody pracy służące realizacji tego celu, w tym regulamin wewnętrzny. Wspólne sprawozdanie z działalności przesyłane jest Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji przynajmniej raz na trzy lata.

ROZDZIAŁ V

ZASIĘG GEOGRAFICZNY IMI

Artykuł 22

Krajowe użytkowanie IMI

1. Państwo członkowskie może użytkować IMI do celów współpracy administracyjnej między właściwymi organami na swoim terytorium, zgodnie z prawem krajowym, w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:

- a) nie są konieczne żadne istotne zmiany w istniejących procedurach współpracy administracyjnej;

- b) krajowy organ nadzorczy powiadomiono o planowanym użytkowaniu IMI, o ile wymaga tego prawo krajowe; oraz
- c) nie ma to z punktu widzenia użytkowników IMI negatywnego wpływu na sprawne funkcjonowanie IMI.

2. W przypadku gdy dane państwo członkowskie planuje systematycznie użytkować IMI do celów krajowych, powiadamia Komisję o tym zamiarze oraz występuje o jej uprzednią zgodę. Komisja ocenia, czy spełnione są warunki określone w ust. 1. W razie potrzeby – i zgodnie z niniejszym rozporządzeniem – między tym państwem członkowskim a Komisją zawierana jest umowa określająca m.in. ustalenia techniczne, finansowe i organizacyjne, w tym zakres obowiązków uczestników IMI, dotyczące użytkowania krajowego.

Artykuł 23

Wymiana informacji z państwami trzecimi

1. Na podstawie niniejszego rozporządzenia możliwa jest w IMI wymiana informacji, w tym również danych osobowych, między uczestnikami IMI z Unii a ich odpowiednikami z państwa trzeciego wyłącznie po spełnieniu następujących warunków:

- a) informacje te przetwarzane są na podstawie przepisu aktu Unii wymienionego w załączniku oraz równoznacznego przepisu prawa państwa trzeciego;
- b) informacje są wymieniane lub udostępniane zgodnie z umową międzynarodową, która przewiduje:
- (i) stosowanie przez to państwo trzecie przepisu aktu Unii wymienionego w załączniku,
 - (ii) użytkowanie IMI; oraz
 - (iii) zasady i warunki takiej wymiany; oraz
- c) dane państwo trzecie zapewnia odpowiednią ochronę danych osobowych zgodnie z art. 25 ust. 2 dyrektywy 95/46/WE, w tym odpowiednie zabezpieczenia gwarantujące, że dane przetwarzane w IMI wykorzystywane są wyłącznie do celów, w jakich je pierwotnie poddano wymianie, a Komisja przyjęła decyzję zgodnie z art. 25 ust. 6 dyrektywy 95/46/WE.

2. W przypadku gdy Komisja jest uczestnikiem IMI, do każdej wymiany danych osobowych przetwarzanych w IMI z jej odpowiednikami z państwa trzeciego zastosowanie ma art. 9 ust. 1 i 7 rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

3. Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i aktualizuje wykaz państw trzecich upoważnionych do wymiany informacji, w tym danych osobowych, zgodnie z ust. 1.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 24

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 25

Monitorowanie i sprawozdawczość

1. Komisja przedstawia corocznie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z funkcjonowania IMI.

2. Do dnia 5 grudnia 2017 i następnie raz na pięć lat Komisja przedstawia Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych sprawozdanie dotyczące aspektów związanych z ochroną danych osobowych w IMI, w tym bezpieczeństwa danych.

3. Na potrzeby przygotowania sprawozdań, o których mowa w ust. 1 i 2, państwa członkowskie udostępniają Komisji wszelkie informacje istotne z punktu widzenia stosowania niniejszego rozporządzenia, w tym informacje na temat stosowania w praktyce wymogów w zakresie ochrony danych określonych w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 26

Koszty

1. Koszty opracowania, promocji, eksploatacji i utrzymania IMI pokrywane są z budżetu ogólnego Unii Europejskiej, bez uszczerbku dla ustaleń dokonanych na podstawie art. 22 ust. 2.

2. O ile akt Unii nie stanowi inaczej, koszty operacji wykonywanych w IMI na poziomie państwa członkowskiego, w tym koszty zasobów ludzkich wymaganych na potrzeby działań szkoleniowych, promocyjnych oraz pomocy technicznej (dział pomocy technicznej), jak również koszty administrowania IMI na poziomie krajowym, ponosi każde państwo członkowskie.

Artykuł 27

Uchylenie

Decyzja 2008/49/WE traci moc.

Artykuł 28

Skuteczne stosowanie

Państwa członkowskie przyjmują wszelkie środki konieczne do zapewnienia skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia przez swych uczestników IMI.

Artykuł 29

Wyjątki

1. Niezależnie od art. 4 niniejszego rozporządzenia, projekt pilotażowy IMI uruchomiony w dniu 16 maja 2011 r. na potrzeby sprawdzenia przydatności IMI do wdrożenia art. 4 dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług⁽¹⁾ może nadal funkcjonować na podstawie ustaleń poczynionych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 18 z 21.1.1997, s. 1.

2. Niezależnie od art. 8 ust. 3, art. 12 akapit pierwszy lit. a) i b) niniejszego rozporządzenia na potrzeby wdrożenia poprzez IMI przepisów o współpracy administracyjnej zawartych w zaleceniu w sprawie SOLVIT-u, udział Komisji w procedurach współpracy administracyjnej oraz istniejące funkcje dla podmiotów zewnętrznych mogą być kontynuowane na podstawie ustaleń poczynionych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia. Okres, o którym mowa w art. 14 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, wynosi osiemnaście miesięcy dla danych osobowych przetwarzanych w IMI do celów zalecenia dotyczącego SOLVIT-u.

3. Niezależnie od art. 4 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, Komisja może uruchomić projekt pilotażowy mający na celu ocenę, czy IMI jest skutecznym, racjonalnym pod względem kosztów, łatwym w obsłudze narzędziem wdrożenia art. 3 ust. 4, 5 i 6 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego („dyrektywa o handlu elektronicznym”) ⁽¹⁾. Nie później niż w dwa lata po uruchomieniu takiego projektu pilotażowego Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ocenę, o której mowa w art. 4 ust. 2 niniejszego

rozporządzenia, obejmującą również interakcję między współpracą administracyjną w ramach systemu współpracy w zakresie ochrony konsumentów ustanowionego zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów („rozporządzenie w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów”) ⁽²⁾ a współpracą w ramach IMI.

4. Niezależnie od art. 14 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, w tym obszarze nadal mają zastosowanie wszystkie okresy wynoszące maksymalnie 18 miesięcy, o których decyzję podjęto na podstawie art. 36 dyrektywy 2006/123/WE w odniesieniu do współpracy administracyjnej na mocy rozdziału VI tej dyrektywy.

Artykuł 30

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 25 października 2012 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
A. D. MAVROYIANNIS
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 364 z 9.12.2004, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

**PRZEPISY DOTYCZĄCE WSPÓŁPRACY ADMINISTRACYJNEJ ZAWARTE W AKTACH UNII WDRAŻANYCH
ZA POMOCĄ IMI, O KTÓRYCH MOWA W ART. 3**

1. Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym ⁽¹⁾: rozdział VI, art. 39 ust. 5 oraz art. 15 ust. 7, chyba że powiadomienie przewidziane w tym ostatnim artykule jest wymagane zgodnie z dyrektywą 98/34/WE.
2. Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych ⁽²⁾: art. 8, art. 50 ust. 1, 2 i 3, art. 56.
3. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/24/UE z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej ⁽³⁾: art. 10 ust. 4.
4. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1214/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zawodowego, transgranicznego transportu drogowego gotówki euro między państwami członkowskimi należącymi do strefy euro ⁽⁴⁾: art. 11 ust. 2.
5. Zalecenie Komisji z dnia 7 grudnia 2001 r. w sprawie zasad korzystania z SOLVIT-u – systemu rozwiązywania problemów rynku wewnętrznego ⁽⁵⁾: rozdziały I i II.

⁽¹⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36.

⁽²⁾ Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22.

⁽³⁾ Dz.U. L 88 z 4.4.2011, s. 45.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 316 z 29.11.2011, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2001, s. 79.

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1025/2012**z dnia 25 października 2012 r.****w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniające dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylające decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Głównym celem normalizacji jest określenie dobrowolnych specyfikacji technicznych lub jakościowych, którym mogą odpowiadać obecne lub przyszłe produkty, procesy produkcji lub usługi. Normalizacja może dotyczyć różnych kwestii, takich jak normalizacja różnych klas lub rozmiarów danego produktu lub specyfikacje techniczne na rynkach produktów lub usług, na których niezbędna jest zgodność i interoperacyjność z innymi produktami i systemami.
- (2) Normalizacja europejska jest organizowana przez zainteresowane strony i na ich rzecz w oparciu o reprezentację krajową (Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) i Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki (Cenelec)) i bezpośrednio uczestnictwo (Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych (ETSI)), w oparciu o następujące zasady uznane przez Światową Organizację Handlu (WTO) w dziedzinie normalizacji: spójność, przejrzystość, otwartość, konsensus, dobrowolność stosowania, niezależność od szczególnych interesów i skuteczność („podstawowe zasady”). Zgodnie z podstawowymi zasadami ważne jest to, by wszystkie odpowiednie zainteresowane podmioty, w tym organy publiczne oraz małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP), były odpowiednio zaangażowane w krajowy i europejski proces normalizacyjny.

Krajowe jednostki normalizacyjne powinny także zachęcać zainteresowane strony do uczestnictwa i uczestnictwo to ułatwiać.

- (3) Normalizacja europejska pomaga również zwiększyć konkurencyjność przedsiębiorstw, ułatwiając w szczególności swobodny przepływ towarów i usług, interoperacyjność sieci, funkcjonowanie środków komunikacji, rozwój technologiczny i innowacyjność. Normalizacja europejska wzmacnia konkurencyjność przemysłu europejskiego na świecie, szczególnie wtedy, gdy jest ona prowadzona we współpracy z międzynarodowymi jednostkami normalizacyjnymi, a mianowicie Międzynarodową Organizacją Normalizacyjną (ISO), Międzynarodową Komisją Elektrotechniczną (IEC) i Międzynarodowym Związkiem Telekomunikacyjnym (ITU). Normy przynoszą znaczne pozytywne skutki gospodarcze, na przykład dzięki promowaniu wzajemnego przenikania gospodarczego na rynku wewnętrznym oraz sprzyjaniu rozwojowi nowych i ulepszonych produktów lub rynków i poprawie warunków dostaw. W ten sposób normy, co do zasady, przyczyniają się do zwiększenia konkurencji oraz obniżenia kosztów produkcji i sprzedaży, przynosząc korzyści całej gospodarce, w szczególności konsumentom. Normy mogą także przyczyniać się do podtrzymania i poprawy jakości, dostarczania informacji oraz zapewniania interoperacyjności i zgodności, tym samym zwiększając bezpieczeństwo i wartość dla konsumentów.
- (4) Normy europejskie są przyjmowane przez europejskie organizacje normalizacyjne, a mianowicie CEN, Cenelec i ETSI.
- (5) Normy europejskie odgrywają bardzo ważną rolę na rynku wewnętrznym, przykładowo dzięki korzystaniu z norm zharmonizowanych przy domniemaniu zgodności produktów, które mają być udostępnione na rynku, z zasadniczymi wymaganiami dotyczącymi tych produktów określonymi w odpowiednim prawodawstwie harmonizacyjnym Unii. Wymagania te należy precyzyjnie określić w celu uniknięcia dokonywania błędnej interpretacji przez europejskie organizacje normalizacyjne.
- (6) Normalizacja odgrywa coraz ważniejszą rolę w handlu międzynarodowym i otwieraniu rynków. Unia powinna dążyć do promowania współpracy między europejskimi organizacjami normalizacyjnymi i międzynarodowymi jednostkami normalizacyjnymi. Unia powinna także promować dwustronne podejście w kontaktach z państwami trzecimi w celu koordynacji działań normalizacyjnych i propagowania norm europejskich, np. przy negocjowaniu porozumień lub w drodze oddelegowywania do państw trzecich ekspertów w dziedzinie normalizacji. Ponadto Unia powinna zachęcać do

⁽¹⁾ Dz.U. C 376 z 22.12.2011, s. 69.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 4 października 2012 r.

kontaktów między europejskimi organizacjami normalizacyjnymi i prywatnymi forami i konsorcjami, przy zachowaniu pierwszeństwa normalizacji europejskiej.

- (7) Regulacji normalizacji europejskiej służą specjalne ramy prawne składające się z trzech różnych aktów prawnych, a mianowicie dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego ⁽¹⁾, decyzji nr 1673/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. w sprawie finansowania normalizacji europejskiej ⁽²⁾ oraz decyzji Rady 87/95/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie normalizacji w dziedzinie technologii informatycznych i telekomunikacji ⁽³⁾. Jednakże obecne ramy prawne nie nadążają już za rozwojem w dziedzinie normalizacji europejskiej w ostatnich dziesięcioleciach. Należy zatem uprościć i dostosować obecne ramy prawne w celu uwzględnienia nowych aspektów normalizacji, aby odzwierciedlić te najnowsze postępy w dziedzinie normalizacji europejskiej i stojące przed nią przyszłe wyzwania. Dotyczy to w szczególności coraz częstszego opracowywania norm dotyczących usług oraz rozwoju dokumentów normalizacyjnych innych niż normy formalne.
- (8) W rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie przyszłości europejskiej normalizacji ⁽⁴⁾, a także w sprawozdaniu zespołu ekspertów ds. przeglądu europejskiego systemu normalizacji (Express) z lutego 2010 r., zatytułowanym „Normalizacja w służbie konkurencyjnej i innowacyjnej Europy: wizja na rok 2020”, określono znaczną liczbę strategicznych zaleceń dotyczących przeglądu systemu normalizacji europejskiej.
- (9) Aby zapewnić skuteczność norm i normalizacji jako narzędzi polityki unijnej, konieczne jest posiadanie skutecznego, efektywnego i opłacalnego finansowo systemu normalizacji, stanowiącego elastyczną i przejrzystą platformę służącą osiągnięciu konsensusu wszystkich uczestników.
- (10) W dyrektywie 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym ⁽⁵⁾ ustanowiono ogólne przepisy ułatwiające usługodawcom korzystanie ze swobody przedsiębiorczości oraz ułatwiające swobodny przepływ usług przy jednoczesnym zachowaniu wysokiej jakości usług. W dyrektywie tej zobowiązuje się państwa członkowskie, by we współpracy z Komisją wspierały opracowanie dobrowolnych norm europejskich w celu ułatwienia zgodności między usługami świadczonymi przez usługodawców z różnych państw członkowskich, dostarczania informacji dla usługobiorcy i jakości świad-

zonej usługi. Dyrektywa 98/34/WE ma jednak zastosowanie jedynie do norm dotyczących produktów, natomiast normy dotyczące usług nie są nią wprost objęte. Ponadto w realiach rynku wewnętrznego rozgraniczenie między usługami a towarami staje się mniej istotne. W praktyce nie zawsze jest możliwe wyraźne odróżnienie norm dotyczących produktów od norm dotyczących usług. Wiele norm dotyczących produktów zawiera część dotyczącą usług, a normy dotyczące usług często odnoszą się również częściowo do produktów. Dlatego też konieczne jest dostosowanie obecnych ram prawnych do tych nowych okoliczności poprzez objęcie zakresem tychże ram norm dotyczących usług.

- (11) Podobnie jak inne normy, normy dotyczące usług są dobrowolne, a impuls do ich opracowywania powinny stanowić czynniki rynkowe, dzięki czemu górę brałyby potrzeby podmiotów gospodarczych i zainteresowanych stron, których te normy bezpośrednio lub pośrednio dotyczą; opracowywanie tych norm powinno także uwzględniać interes publiczny i odbywać się w oparciu o podstawowe zasady, w tym o konsensus. Normy te powinny się przede wszystkim koncentrować na usługach powiązanych z produktami i procesami.
- (12) Ramy prawne uprawniające Komisję do wystąpienia do jednej lub kilku europejskich organizacji normalizacyjnych z wnioskiem o opracowanie normy europejskiej lub europejskiego dokumentu normalizacyjnego w odniesieniu do usług powinny być stosowane przy pełnym poszanowaniu określonego w Traktatach podziału kompetencji między Unię i państwa członkowskie. Dotyczy to w szczególności art. 14, 151, 152, 153, 165, 166 i 168 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz Protokołu (nr 26) w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i do TFUE, zgodnie z którymi do wyłącznych kompetencji państw członkowskich należy określanie podstawowych zasad ich systemów zabezpieczenia społecznego, szkolenia zawodowego i opieki zdrowotnej oraz określanie warunków ramowych zarządzania usługami świadczonymi w tych systemach, ich finansowania, organizacji i trybu świadczenia, w tym – bez uszczerbku dla art. 168 ust. 4 TFUE oraz dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych ⁽⁶⁾ – określanie wymagań oraz norm dotyczących jakości i bezpieczeństwa mających zastosowanie do tych usług. Składając taki wniosek, Komisja nie powinna naruszać prawa do negocjowania, zawierania i wykonywania układów zbiorowych oraz podejmowania akcji protestacyjnych zgodnie z prawem krajowym i praktykami krajowymi zgodnymi z prawem unijnym.
- (13) Europejskie organizacje normalizacyjne podlegają prawu konkurencji w zakresie, w jakim mogą zostać uznane za przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw w rozumieniu art. 101 i 102 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37.

⁽²⁾ Dz.U. L 315 z 15.11.2006, s. 9.

⁽³⁾ Dz.U. L 36 z 7.2.1987, s. 31.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 70 E z 8.3.2012, s. 56.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22.

- (14) Normy krajowe w Unii przyjmowane są przez krajowe jednostki normalizacyjne, co może prowadzić do powstania sprzecznych norm i przeszkód technicznych na rynku wewnętrznym. Dla potrzeb rynku wewnętrznego i dla skuteczności normalizacji w Unii konieczne jest zatem potwierdzenie istniejącej regularnej wymiany informacji między krajowymi jednostkami normalizacyjnymi, europejskimi organizacjami normalizacyjnymi i Komisją na temat ich obecnej i przyszłej działalności normalizacyjnej, a także zasady *standstill* mającej zastosowanie do krajowych jednostek normalizacyjnych działających w ramach europejskich organizacji normalizacyjnych, która przewiduje wycofanie norm krajowych po publikacji nowej normy europejskiej. Krajowe jednostki normalizacyjne i europejskie organizacje normalizacyjne powinny także przestrzegać przepisów dotyczących wymiany informacji zawartych w załączniku 3 do Porozumienia w sprawie barier technicznych w handlu ⁽¹⁾.
- (15) Zobowiązanie państw członkowskich do poinformowania Komisji o swych krajowych jednostkach normalizacyjnych nie powinno wymagać przyjęcia szczególnych przepisów krajowych na potrzeby uznania tych jednostek.
- (16) Regularna wymiana informacji między krajowymi jednostkami normalizacyjnymi, europejskimi organizacjami normalizacyjnymi i Komisją nie powinna uniemożliwiać krajowym jednostkom normalizacyjnym wypełniania innych obowiązków i wywiązywania się z innych zobowiązań, a w szczególności nie powinna uniemożliwiać stosowania się do postanowień załącznika 3 do Porozumienia w sprawie barier technicznych w handlu.
- (17) Reprezentacja interesów społecznych i zainteresowanych grup społecznych w ramach europejskiej działalności normalizacyjnej oznacza działania organizacji i stron reprezentujących interesy o dużym znaczeniu społecznym, np. interesy środowiskowe, konsumenckie lub pracownicze. Jednakże reprezentacja interesów socjalnych i zainteresowanych grup socjalnych w ramach europejskiej działalności normalizacyjnej oznacza, w szczególności, działania organizacji i stron reprezentujących podstawowe prawa pracowników i robotników, np. działalność związków zawodowych.
- (18) W celu przyspieszenia procesu decyzyjnego krajowe jednostki normalizacyjne i europejskie organizacje normalizacyjne powinny ułatwiać dostęp do informacji na temat swojej działalności poprzez propagowanie korzystania z technologii informacyjno-komunikacyjnych (TIK) w swych systemach normalizacyjnych, np. poprzez udostępnianie wszystkim odpowiednim zainteresowanym stronom łatwego w użyciu narzędzia konsultacji *on-line* służącego składaniu uwag do projektów norm oraz
- poprzez organizację wirtualnych posiedzeń komitetów technicznych, w tym także w formie konferencji internetowych lub wideokonferencji.
- (19) Normy mogą w ramach polityki Unii stanowić pomocne narzędzie rozwiązywania ważnych kwestii społecznych, takich jak zmiana klimatu, zrównoważone wykorzystanie zasobów, innowacyjność, starzenie się społeczeństwa, integracja osób niepełnosprawnych, ochrona konsumentów, bezpieczeństwo pracowników i warunki pracy. Inicjując opracowywanie norm europejskich lub międzynarodowych dla towarów i technologii w tych obszarach na rynkach rozwijających się, Unia mogłaby stworzyć przewagę konkurencyjną dla swych przedsiębiorstw i ułatwić handel, w szczególności dla MŚP, które stanowią znaczną część przedsiębiorstw europejskich.
- (20) Normy są ważnym narzędziem dla konkurencyjności przedsiębiorstw, w szczególności MŚP, których uczestnictwo w procesie normalizacji ma istotne znaczenie dla postępu technologicznego w Unii. Konieczne jest zatem, by ramy normalizacyjne stanowiły zachętę dla MŚP do aktywnego uczestnictwa w działaniach normalizacyjnych i umożliwiały korzystanie w tych działaniach z innowacji technologicznych MŚP. Obejmuje to poprawę ich uczestnictwa na szczeblu krajowym, gdzie MŚP mogą być bardziej skuteczne ze względu na niższe koszty i brak barier językowych. Dlatego też niniejsze rozporządzenie powinno usprawnić reprezentację i uczestnictwo MŚP w komitetach technicznych, zarówno krajowych, jak i europejskich, oraz ułatwić ich skuteczny dostęp do norm oraz przyczynić się do zwiększania wiedzy na temat norm.
- (21) Normy europejskie mają decydujące znaczenie dla konkurencyjności MŚP, które jednak nie są w pewnych wypadkach dostatecznie reprezentowane w ramach europejskiej działalności normalizacyjnej. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem ułatwiać i wspierać właściwą reprezentację i uczestnictwo MŚP w procesie normalizacji europejskiej przez podmiot, który utrzymuje rzeczywisty kontakt z MŚP i organizacjami je reprezentującymi na szczeblu krajowym oraz należycie je reprezentuje.
- (22) Normy mogą mieć duży wpływ na społeczeństwo, zwłaszcza na bezpieczeństwo i ogólne dobro obywateli, wydajność sieci, środowisko, bezpieczeństwo pracowników i warunki pracy, dostępność i inne dziedziny polityki publicznej. Konieczne jest zatem zapewnienie, by zainteresowane grupy społeczne odgrywały większą rolę przy opracowywaniu norm i miały większy wkład w tę działalność, dzięki większemu wsparciu organizacji reprezentujących konsumentów oraz interesy w obszarze środowiska i interesy socjalne.
- (23) Zobowiązanie europejskich organizacji normalizacyjnych do zachęcania wszystkich odpowiednich zainteresowanych stron do reprezentacji i skutecznego uczestnictwa, oraz do ułatwiania im tego, nie pociąga za sobą przyznania tym zainteresowanym stronom prawa głosu, chyba że takie prawo głosu przewidują wewnętrzne regulaminy europejskich organizacji normalizacyjnych.

⁽¹⁾ Zatwierdzonego decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 1).

- (24) Europejski system normalizacyjny powinien również w pełni uwzględniać Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych⁽¹⁾. Dlatego też ważne jest, by organizacje reprezentujące interesy konsumentów w sposób wystarczający reprezentowały i uwzględniały interesy osób niepełnosprawnych. Ponadto uczestnictwo osób niepełnosprawnych w procesie normalizacyjnym należy ułatwiać na wszelkie możliwe sposoby.
- (25) Ze względu na znaczenie normalizacji jako narzędzia wspierającego prawodawstwo i politykę Unii oraz w celu uniknięcia zastrzeżeń *ex post* i zmian w normach zharmonizowanych ważne jest, by organy publiczne uczestniczyły w normalizacji na wszystkich etapach opracowywania tych norm, na których mogą być włączone w ten proces, a w szczególności w obszarach objętych prawodawstwem harmonizacyjnym Unii dotyczącym produktów.
- (26) W normach powinno się uwzględniać wpływ na środowisko w całym cyklu życia produktów i usług. Ważne i publicznie dostępne narzędzia oceny takiego wpływu w całym cyklu życia zostały opracowane przez Wspólne Centrum Badawcze Komisji (JRC). Niniejsze rozporządzenie powinno zatem zapewnić, by JRC mogło odgrywać aktywną rolę w systemie normalizacji europejskiej.
- (27) Wykonalność współpracy między Komisją a systemem normalizacji europejskiej zależy od starannego planowania przyszłych wniosków o opracowanie norm. Planowanie to można by ulepszyć, w szczególności dzięki wkładowi zainteresowanych podmiotów, w tym krajowych organów nadzoru rynku, poprzez wprowadzenie mechanizmów uzyskiwania opinii oraz ułatwienie wymiany informacji między wszystkimi zainteresowanymi podmiotami. Ponieważ w dyrektywie 98/34/WE przewidziano już możliwość zwracania się do europejskich organizacji normalizacyjnych z wnioskiem o opracowanie norm europejskich, właściwe jest wprowadzenie lepszego i przejrzystsze planowania w rocznym programie prac, który powinien obejmować przegląd wszystkich wniosków o opracowanie norm, które Komisja zamierza przedłożyć europejskim organizacjom normalizacyjnym. Należy zapewnić wysoki poziom współpracy między europejskimi organizacjami normalizacyjnymi i europejskimi organizacjami zainteresowanymi stron otrzymującymi finansowanie z Unii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem a Komisją przy tworzeniu rocznego programu prac Unii w zakresie normalizacji europejskiej oraz przy przygotowywaniu wniosków o opracowanie norm w celu dokonania analizy rynekowości proponowanych norm i celów politycznych określonych przez prawodawcę oraz umożliwienia europejskim organizacjom normalizacyjnym szybszego reagowania na wnioski dotyczące działalności normalizacyjnej.
- (28) Przed wniesieniem sprawy dotyczącej wniosków o opracowanie norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych, lub zastrzeżeń do normy zharmonizowanej do komitetu ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu, Komisja powinna skonsultować się z ekspertami państw członkowskich, np. poprzez zaangażowanie komitetów utworzonych na mocy odnośnego prawodawstwa Unii lub w oparciu o inne formy konsultacji z ekspertami branżowymi, w razie braku takich komitetów.
- (29) W kilku dyrektywach harmonizujących warunki wprowadzania produktów do obrotu postanowiono, że Komisja może wystąpić z wnioskiem o przyjęcie przez europejskie organizacje normalizacyjne norm zharmonizowanych, na podstawie których domniemywa się zgodność z mającymi zastosowanie zasadniczymi wymaganiami. Wiele z tych dyrektyw zawiera jednak rozmaite przepisy dotyczące zastrzeżeń do tych norm, w sytuacji gdy normy te nie obejmują, w całości lub w części, wszystkich mających zastosowanie wymagań. Rozbieżne przepisy powodujące niepewność dla podmiotów gospodarczych i europejskich organizacji normalizacyjnych znajdują się w szczególności w dyrektywie Rady 89/686/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do wyposażenia ochrony osobistej⁽²⁾, dyrektywie Rady 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego⁽³⁾, dyrektywie 94/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 marca 1994 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących urządzeń i systemów ochronnych przeznaczonych do użytku w przestrzeniach zagrożonych wybuchem⁽⁴⁾, dyrektywie 94/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 1994 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do rekreacyjnych jednostek pływających⁽⁵⁾, dyrektywie 95/16/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 1995 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących dźwigów⁽⁶⁾, dyrektywie 97/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 maja 1997 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących urządzeń ciśnieniowych⁽⁷⁾, dyrektywie 2004/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie przyrządów pomiarowych⁽⁸⁾, dyrektywie 2007/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie wprowadzania do obrotu wyrobów pirotechnicznych⁽⁹⁾, dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady

(1) Zatwierdzoną decyzją Rady 2010/48/WE z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie zawarcia przez Wspólnotę Europejską Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych (Dz.U. L 23 z 27.1.2010, s. 35).

(2) Dz.U. L 399 z 30.12.1989, s. 18.

(3) Dz.U. L 121 z 15.5.1993, s. 20.

(4) Dz.U. L 100 z 19.4.1994, s. 1.

(5) Dz.U. L 164 z 30.6.1994, s. 15.

(6) Dz.U. L 213 z 7.9.1995, s. 1.

(7) Dz.U. L 181 z 9.7.1997, s. 1.

(8) Dz.U. L 135 z 30.4.2004, s. 1.

(9) Dz.U. L 154 z 14.6.2007, s. 1.

2009/23/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wag nieautomatycznych⁽¹⁾ oraz dyrektywie 2009/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. odnoszącej się do prostych zbiorników ciśnieniowych⁽²⁾. Konieczne jest zatem włączenie do niniejszego rozporządzenia jednolitej procedury przewidzianej w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 768/2008/WE z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wspólnych ram dotyczących wprowadzania produktów do obrotu⁽³⁾, skreślenie odpowiednich przepisów w wspomnianych dyrektywach oraz przyznanie Parlamentowi Europejskiemu prawa do sprzeciwu wobec normy zharmonizowanej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

- (30) Organy publiczne powinny jak najlepiej korzystać z pełnego zakresu stosownych specyfikacji technicznych przy zamawianiu sprzętu, oprogramowania i usług informatycznych, np. poprzez wybór specyfikacji technicznych, które mogą być wdrożone przez wszystkich zainteresowanych dostawców, tym samym umożliwiając większą konkurencję i obniżając ryzyko polegające na zdominowaniu przez jedną technologię bądź jednego dostawcę. W dyrektywie 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych⁽⁴⁾, dyrektywie 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi⁽⁵⁾, dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/81/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa⁽⁶⁾ i rozporządzeniu Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiającym szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽⁷⁾ ustalono, że specyfikacje techniczne w zamówieniach publicznych powinny być formułowane przez odniesienie do norm krajowych stanowiących transpozycję norm europejskich, europejskich aprobat technicznych, wspólnych specyfikacji technicznych, norm międzynarodowych, innych systemów referencji technicznych ustanowionych przez europejskie organizacje normalizacyjne lub – w przypadku ich braku – do norm krajowych, krajowych aprobat technicznych lub krajowych specyfikacji technicznych odnoszących się do projektowania, wyliczeń i realizacji robót oraz wykorzystania produktów – lub przez odesłanie do równoważnych regulacji. Specyfikacje techniczne TIK są jednak często opracowywane przez inne organizacje zajmujące się opracowywaniem norm i nie należą do żadnej z kategorii norm i aprobat określonych w dyrektywach 2004/17/WE, 2004/18/WE lub 2009/81/WE, lub

w rozporządzeniu (WE, Euratom) nr 2342/2002. Konieczne jest zatem wprowadzenie możliwości powoływania specyfikacji technicznych TIK w specyfikacjach technicznych towarzyszących zamówieniom publicznym, w celu reagowania na szybki rozwój w dziedzinie TIK, ułatwienia świadczenia usług transgranicznych, pobudzania konkurencji oraz promowania interoperacyjności i innowacyjności.

- (31) Specyfikacje techniczne, które nie zostały przyjęte przez europejskie organizacje normalizacyjne, nie są równorzędne z normami europejskimi. Niektóre specyfikacje techniczne TIK nie są opracowywane zgodnie z podstawowymi zasadami. Należy zatem określić w niniejszym rozporządzeniu procedurę identyfikacji specyfikacji technicznych TIK, które mogłyby być powoływane w zamówieniach publicznych, w ramach której prowadzone byłyby konsultacje na szeroką skalę z wieloma różnymi zainteresowanymi stronami, w tym europejskimi organizacjami normalizacyjnymi, przedsiębiorstwami i organami publicznymi. Należy również określić w niniejszym rozporządzeniu, w postaci wykazu kryteriów, wymagania dotyczące takich specyfikacji technicznych i powiązanych z nimi procesów rozwojowych. Wymagania w zakresie identyfikacji specyfikacji technicznych TIK powinny zapewniać przestrzeganie celów polityki publicznej i potrzeb społecznych oraz powinny się opierać na podstawowych zasadach.
- (32) Aby zwiększyć innowacyjność i konkurencję, identyfikacja danej specyfikacji technicznej nie powinna uniemożliwiać identyfikacji konkurencyjnej specyfikacji technicznej zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia. Każda identyfikacja powinna zależeć od spełniania kryteriów przez daną specyfikację oraz osiągnięcia przez nią znaczącego poziomu akceptacji rynkowej.
- (33) Identyfikacja specyfikacji technicznych TIK mogłaby przyczynić się do wykonania decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 922/2009/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie rozwiązań interoperacyjnych dla europejskich administracji publicznych (ISA)⁽⁸⁾, w której ustanowiono, na lata 2010–2015, program dotyczący rozwiązań interoperacyjnych dla europejskich administracji publicznych oraz instytucji i organów Unii, dostarczający wspólnych i dzielonych rozwiązań ułatwiających interoperacyjność.
- (34) W dziedzinie TIK mogą zaistnieć sytuacje, w których właściwe jest zachęcanie do stosowania właściwych norm na poziomie unijnym lub wymaganie ich przestrzegania w celu zapewnienia interoperacyjności na jednolitym rynku i poprawy swobody wyboru dla użytkowników. W innych okolicznościach może się również zdarzyć, że określone normy europejskie nie odpowiadają już potrzebom konsumentów lub utrudniają rozwój technologiczny. Z tych powodów w dyrektywie 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej⁽⁹⁾ umożliwiono Komisji, w stosownych przypadkach,

⁽¹⁾ Dz.U. L 122 z 16.5.2009, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 264 z 8.10.2009, s. 12.

⁽³⁾ Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 82.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 114.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 216 z 20.8.2009, s. 76.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 260 z 3.10.2009, s. 20.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 33.

występowanie do europejskich organizacji normalizacyjnych z wnioskiem o sporządzenie norm, ustalanie i opublikowanie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* wykazu norm lub specyfikacji w celu zachęcania do ich stosowania, lub wprowadzanie obowiązku ich wdrożenia, lub usuwanie norm lub specyfikacji z tego wykazu.

- (35) Niniejsze rozporządzenie nie powinno uniemożliwiać europejskim organizacjom normalizacyjnym dalszych prac nad normami z dziedziny TIK ani dalszego rozwijania współpracy z innymi jednostkami opracowującymi normy, zwłaszcza w dziedzinie TIK, w celu zapewnienia spójności i uniknięcia tworzenia różnych norm opracowywanych przez różne organizacje lub powielania norm podczas wdrażania norm i specyfikacji.
- (36) Procedura identyfikacji specyfikacji technicznych TIK przewidziana w niniejszym rozporządzeniu nie powinna naruszać spójności systemu normalizacji europejskiej. Dlatego też niniejsze rozporządzenie powinno również określić warunki pozwalające uznać, że specyfikacja techniczna nie jest sprzeczna z innymi normami europejskimi.
- (37) W celu zapewnienia legitymizacji procesu, przed identyfikacją specyfikacji technicznych TIK, które mogą kwalifikować się do powoływania w zamówieniach publicznych, należy skorzystać z wielostronnej platformy ustanowionej w decyzji Komisji z dnia 28 listopada 2011 r. ⁽¹⁾, jako forum konsultacji z zainteresowanymi stronami na szczeblu europejskim i krajowym, europejskimi organizacjami normalizacyjnymi, krajowymi jednostkami normalizacyjnymi i państwami członkowskimi.
- (38) W decyzji nr 1673/2006/WE określono zasady udziału Unii w finansowaniu normalizacji europejskiej z myślą o zapewnieniu, aby normy europejskie i inne europejskie dokumenty normalizacyjne były opracowywane i nowelizowane w sposób służący wspieraniu celów, prawodawstwa i polityki Unii. Do celów uproszczenia administracyjnego i budżetowego właściwe jest włączenie przepisów tej decyzji do niniejszego rozporządzenia i stosowanie w miarę możliwości jak najmniej uciążliwych procedur.
- (39) Zważywszy na bardzo szeroki zasięg normalizacji europejskiej w zakresie wspierania prawodawstwa i polityki Unii oraz różne typy działalności normalizacyjnej, konieczne jest uwzględnienie różnych form finansowania. Dotyczy to głównie dotacji, bez zaproszeń do składania ofert, dla europejskich organizacji normalizacyjnych i krajowych jednostek normalizacyjnych zgodnie z art. 110 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia Rady

(WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 roku w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽²⁾ oraz art. 168 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2342/2002. Ponadto te same przepisy powinny mieć zastosowanie wobec tych jednostek, które, pomimo nieuznania ich za europejskie organizacje normalizacyjne w niniejszym rozporządzeniu, zostały upoważnione w akcie podstawowym i powierzono im prowadzenie prac przygotowawczych w ramach wspierania normalizacji europejskiej we współpracy z europejskimi organizacjami normalizacyjnymi.

- (40) Ponieważ europejskie organizacje normalizacyjne w sposób ciągły wspierają działania Unii, powinny one posiadać skuteczne i sprawnie działające sekretariaty centralne. Komisja powinna mieć zatem możliwość przyznawania dotacji tym organizacjom, które działają na rzecz ogólnego interesu europejskiego, bez stosowania w przypadku dotacji na działalność zasady corocznego zmniejszania ich wysokości przewidzianej w art. 113 ust. 2 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1605/2002.
- (41) W decyzji nr 1639/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. ustanawiającej Program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji (2007–2013) ⁽³⁾, decyzji nr 1926/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającej program działań Wspólnoty w dziedzinie polityki ochrony konsumentów (2007–2013) ⁽⁴⁾ oraz rozporządzeniu (WE) nr 614/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie instrumentu finansowego na rzecz środowiska (LIFE+) ⁽⁵⁾ przewidziano już możliwość wsparcia finansowego organizacji europejskich, które w procesie normalizacji reprezentują MŚP, konsumentów oraz interesy ochrony środowiska, natomiast specjalne dotacje wypłacane są organizacjom europejskim reprezentującym w procesie normalizacji interesy społeczne. Finansowanie na mocy decyzji nr 1639/2006/WE, decyzji nr 1926/2006/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 614/2007 zakończy się z dniem 31 grudnia 2013 r. Dalsze popieranie i zachęcanie do aktywnego uczestnictwa organizacji europejskich reprezentujących MŚP, konsumentów oraz interesy ochrony środowiska i interesy społeczne ma zasadnicze znaczenie dla rozwoju normalizacji europejskiej. Organizacje te działają w ogólnym interesie europejskim i tworzą, z racji określonego upoważnienia udzielonego im przez krajowe organizacje niekomercyjne, europejską sieć reprezentującą organizacje niekomercyjne, działające w państwach członkowskich na rzecz zasad i polityki spójnej z celami Traktatów. Ze względu na kontekst, w jakim działają, oraz ich cele statutowe organizacje europejskie reprezentujące MŚP, konsumentów oraz interesy ochrony środowiska i interesy społeczne w procesie normalizacji europejskiej odgrywają stałą rolę, zasadniczą

⁽¹⁾ Dz.U. C 349 z 30.11.2011, s. 4.

⁽²⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 310 z 9.11.2006, s. 15.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 404 z 30.12.2006, s. 39.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 149 z 9.6.2007, s. 1.

dla celów i polityki Unii. Komisja powinna być zatem w stanie nadal przyznawać dotacje tym organizacjom, bez stosowania w przypadku dotacji na działalność zasady corocznego zmniejszania ich wysokości przewidzianej w art. 113 ust. 2 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1605/2002.

- (42) Należy również umożliwić objęcie finansowaniem działalności normalizacyjnej działań przygotowawczych i pomocniczych związanych z tworzeniem norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych dotyczących produktów i usług. Jest to konieczne przede wszystkim w przypadku prac obejmujących badania, przygotowywanie wstępnych dokumentów do celów legislacyjnych, badania międzylaboratoryjne oraz zatwierdzanie lub ocenianie norm. Promowanie normalizacji na poziomie europejskim i międzynarodowym powinno być również kontynuowane dzięki programom dotyczącym pomocy technicznej dla państw trzecich i współpracy z nimi. W celu polepszenia dostępu do rynku oraz zwiększenia konkurencyjności przedsiębiorstw w Unii powinno być możliwe przyznawanie dotacji innym jednostkom w drodze zaproszeń do składania ofert lub, w razie potrzeby, udzielania zamówień.
- (43) Finansowanie unijne powinno mieć na celu ustanowienie norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych dotyczących produktów i usług, ułatwienie ich stosowania przez przedsiębiorstwa dzięki zwiększeniu pomocy na tłumaczenie ich na poszczególne języki urzędowe Unii, aby umożliwić MŚP pełne zrozumienie i korzystanie z norm europejskich, wzmocnienie spójności systemu normalizacji europejskiej oraz zapewnienie sprawiedliwego i przejrzystego dostępu do norm europejskich dla wszystkich podmiotów rynkowych w całej Unii. Jest to szczególnie ważne w przypadkach, gdy zastosowanie norm umożliwia zachowanie zgodności z odpowiednimi przepisami Unii.
- (44) W celu zapewnienia skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia powinna istnieć możliwość skorzystania z niezbędnej wiedzy fachowej, w szczególności z zakresu audytu i zarządzania finansowego, jak również ze środków wsparcia administracyjnego, pozwalających na ułatwienie wdrożenia oraz regularną ocenę przydatności działań będących przedmiotem finansowania unijnego dla zapewnienia ich użyteczności i przynoszenia przez nie oczekiwanych skutków.
- (45) Należy również wprowadzić odpowiednie środki w celu uniknięcia nadużyć finansowych i nieprawidłowości oraz odzyskania nienależnie wypłaconych środków finansowych, zgodnie z rozporządzeniami Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾ i (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami

mi ⁽²⁾ oraz rozporządzeniem (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącym dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) ⁽³⁾.

- (46) W celu aktualizacji wykazu europejskich organizacji normalizacyjnych i dostosowania kryteriów dotyczących organizacji reprezentujących MŚP i zainteresowane grupy społeczne do późniejszych zmian w zakresie ich charakteru niekomercyjnego oraz ich reprezentatywności, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmian w załącznikach do niniejszego rozporządzenia. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym z ekspertami. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosowanych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (47) Komitet powołany na mocy niniejszego rozporządzenia powinien wspomagać Komisję we wszystkich kwestiach związanych z wykonaniem niniejszego rozporządzenia, z należytym uwzględnieniem opinii ekspertów branżowych.
- (48) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję ⁽⁴⁾.
- (49) W przypadku przyjmowania aktów wykonawczych w związku z zastrzeżeniami do norm zharmonizowanych i w przypadku których odniesienia do danej normy zharmonizowanej nie zostały jeszcze opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, należy stosować procedurę doradczą – ze względu na to, że dana norma nie spowodowała jeszcze powstania domniemania zgodności z zasadniczymi wymaganiami określonymi w obowiązującym prawodawstwie harmonizacyjnym Unii.
- (50) W przypadku każdego wniosku o normalizację wniesionego do europejskich organizacji normalizacyjnych oraz w przypadku przyjęcia aktów wykonawczych w związku z zastrzeżeniami do norm zharmonizowanych i w przypadku których odniesienia do danej normy zharmonizowanej zostały już opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, należy stosować procedurę sprawdzającą – ze względu na to, że taka decyzja mogła mieć wpływ na domniemanie zgodności z mającymi zastosowanie zasadniczymi wymaganiami.

⁽¹⁾ Dz.U. L 312 z 23.12.1995, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2.

⁽³⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

(51) Aby osiągnąć główne cele niniejszego rozporządzenia i ułatwić szybkie procedury podejmowania decyzji, a także skrócić ogólny czas opracowywania norm, w miarę możliwości powinny być wykorzystywane środki proceduralne przewidziane w rozporządzeniu (UE) nr 182/2011, które uprawnia przewodniczącego stosownego komitetu do wyznaczenia terminu, w którym komitet powinien wydać opinię, w zależności od pilności sprawy. Ponadto w uzasadnionych przypadkach powinna być przewidziana możliwość uzyskania opinii komitetu w drodze procedury pisemnej, a brak uwag ze strony członków komitetu powinien oznaczać dorozumianą zgodę.

(52) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, takie jak zapewnienie skuteczności i efektywności norm i normalizacji jako narzędzi politycznych Unii poprzez współpracę między europejskimi organizacjami normalizacyjnymi, krajowymi jednostkami normalizacyjnymi, państwami członkowskimi i Komisją, ustanawianie norm europejskich i europejskich dokumentów normalizacyjnych dotyczących produktów i usług w ramach wspierania prawodawstwa i polityki Unii, identyfikacja specyfikacji technicznych TIK kwalifikujących się do powoływania, finansowanie normalizacji europejskiej oraz uczestnictwo zainteresowanych stron w tej normalizacji, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i dlatego ze względu na ich skutki możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(53) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 89/686/EWG, 93/15/EWG, 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE oraz 2009/105/WE.

(54) Należy uchylić decyzję nr 1673/2006/WE oraz decyzję 87/95/EWG,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się reguły odnoszące się do współpracy między europejskimi organizacjami normalizacyjnymi, krajowymi jednostkami normalizacyjnymi, państwami członkowskimi i Komisją, ustanawiania norm europejskich i europejskich dokumentów normalizacyjnych dotyczących produktów i usług w ramach wspierania prawodawstwa i polityki Unii, identyfikacji specyfikacji technicznych TIK kwalifikujących się do powoływania, finansowania normalizacji europejskiej oraz uczestnictwa zainteresowanych stron w tej normalizacji.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „norma” oznacza specyfikację techniczną przyjętą przez uznaną jednostkę normalizacyjną do wielokrotnego lub ciągłego stosowania, zgodność z którą nie jest obowiązkowa i którą jest jedna z następujących norm:
 - a) „norma międzynarodowa” oznacza normę przyjętą przez międzynarodową jednostkę normalizacyjną;
 - b) „norma europejska” oznacza normę przyjętą przez europejską organizację normalizacyjną;
 - c) „norma zharmonizowana” oznacza normę europejską przyjętą na podstawie złożonego przez Komisję wniosku do celów zastosowania prawodawstwa harmonizacyjnego Unii;
 - d) „norma krajowa” oznacza normę przyjętą przez krajową jednostkę normalizacyjną;
- 2) „europejski dokument normalizacyjny” oznacza każdą specyfikację techniczną inną niż norma europejska, przyjętą przez europejską organizację normalizacyjną do wielokrotnego lub ciągłego stosowania, zgodność z którą nie jest obowiązkowa;
- 3) „projekt normy” oznacza dokument zawierający tekst specyfikacji technicznych dotyczących danego przedmiotu, który ma zostać przyjęty zgodnie z odpowiednią procedurą normalizacyjną, w formie, jaką otrzymał po pracach przygotowawczych i w jakiej został udostępniony celem umożliwienia publicznego przedstawienia uwag lub poddania go analizie;
- 4) „specyfikacja techniczna” oznacza dokument określający wymagania techniczne, jakie musi spełniać produkt, proces, usługa lub system, w którym określono jeden lub więcej wymienionych poniżej elementów:
 - a) wymagane cechy produktu, w tym poziomy jakości, właściwości użytkowych, interoperacyjności, ochrony środowiska, zdrowia, bezpieczeństwa lub wymiary, włącznie z wymaganiami mającymi zastosowanie do produktu w zakresie nazwy, pod którą produkt jest sprzedawany, terminologii, symboli, badań i metod badawczych, opakowania, oznakowania lub etykietowania oraz procedur oceny zgodności;
 - b) metody i procesy produkcji stosowane w odniesieniu do produktów rolnych określonych w art. 38 ust. 1 TFUE, produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi i zwierzęta oraz produktów leczniczych, jak również metody i procesy produkcji odnoszące się do innych produktów, w przypadku gdy mają one wpływ na ich cechy;

- c) wymagane cechy usługi, w tym poziomy jakości, świadczenia, interoperacyjności, ochrony środowiska, zdrowia lub bezpieczeństwa, włącznie z wymaganiami mającymi zastosowanie do usługodawcy w zakresie informacji, które należy udostępniać usługobiorcy, określonych w art. 22 ust. 1–3 dyrektywy 2006/123/WE;
- d) metody i kryteria oceny właściwości użytkowych wyrobów budowlanych zdefiniowanych w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiającego zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych ⁽¹⁾ w odniesieniu do ich zasadniczych charakterystyk;
- 5) „specyfikacja techniczna TIK” oznacza specyfikację techniczną z dziedziny technologii informacyjno-komunikacyjnych;
- 6) „produkt” oznacza każdy produkt wytworzony przemysłowo i każdy produkt rolny, włącznie z produktami rybnymi;
- 7) „usługa” oznacza wszelką działalność gospodarczą prowadzoną na własny rachunek, wykonywaną zwykle za wynagrodzeniem, określoną w art. 57 TFUE;
- 8) „europejska organizacja normalizacyjna” oznacza organizację wymienioną w załączniku I;
- 9) „międzynarodowa jednostka normalizacyjna” oznacza Międzynarodową Organizację Normalizacyjną (ISO), Międzynarodową Komisję Elektrotechniczną (IEC) i Międzynarodowy Związek Telekomunikacyjny (ITU);
- 10) „krajowa jednostka normalizacyjna” oznacza jednostkę, o której państwo członkowskie informuje Komisję zgodnie z art. 27 niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ II

PRZEJRZYSTOŚĆ I UCZESTNICTWO ZAINTERESOWANYCH STRON

Artykuł 3

Przejrzystość programów prac jednostek normalizacyjnych

1. Co najmniej raz do roku każda europejska organizacja normalizacyjna i każda krajowa jednostka normalizacyjna ustala swój program prac. Ten program prac zawiera informacje o normach i europejskich dokumentach normalizacyjnych, które europejska organizacja normalizacyjna lub krajowa jednostka normalizacyjna zamierza opracować lub zmienić, które opracowuje lub zmienia oraz które zostały przyjęte w okresie objętym poprzednim programem prac, o ile nie stanowią one identycznych lub równoważnych transpozycji norm międzynarodowych lub europejskich.

2. W odniesieniu do każdej normy i europejskiego dokumentu normalizacyjnego program prac wskazuje:

- a) przedmiot;
- b) osiągnięty etap opracowania norm i europejskich dokumentów normalizacyjnych;
- c) odniesienia do wszelkich norm międzynarodowych służących za podstawę.

3. Każda europejska organizacja normalizacyjna i każda krajowa jednostka normalizacyjna udostępnia swój program prac na swej stronie internetowej lub na dowolnej innej publicznie dostępnej stronie internetowej oraz udostępnia powiadomienie o istnieniu programu prac – w krajowej lub, w stosownych przypadkach, europejskiej publikacji dotyczącej działalności normalizacyjnej.

4. Najpóźniej w chwili publikacji swego programu prac każda europejska organizacja normalizacyjna i każda krajowa jednostka normalizacyjna powiadamia o jego istnieniu pozostałe europejskie organizacje normalizacyjne i krajowe jednostki normalizacyjne oraz Komisję. Komisja udostępnia te informacje państwu członkowskim za pośrednictwem komitetu, o którym mowa w art. 22.

5. Krajowe jednostki normalizacyjne nie mogą sprzeciwiać się rozpatrzeniu na poziomie europejskim kwestii podlegającej normalizacji w ich programie prac, zgodnie z zasadami określonymi przez europejskie organizacje normalizacyjne, ani podejmować żadnych działań, które mogłyby mieć negatywny wpływ na decyzję w tym zakresie.

6. W trakcie przygotowywania normy zharmonizowanej lub po jej przyjęciu krajowe jednostki normalizacyjne nie mogą podejmować żadnych działań, które mogłyby mieć negatywny wpływ na zamierzoną harmonizację, a w szczególności nie mogą publikować w danej dziedzinie nowej lub znowelizowanej normy krajowej, która nie jest w pełni zgodna z istniejącą normą zharmonizowaną. Po publikacji nowej normy zharmonizowanej wszystkie niezgodne z nią normy krajowe należy wycofać w rozsądnym terminie.

Artykuł 4

Przejrzystość norm

1. Każda europejska organizacja normalizacyjna i każda krajowa jednostka normalizacyjna przesyła, co najmniej w formie elektronicznej, każdy projekt normy krajowej, normy europejskiej lub europejskiego dokumentu normalizacyjnego pozostałym europejskim organizacjom normalizacyjnym, krajowym jednostkom normalizacyjnym lub Komisji, na ich wniosek.

2. Każda europejska organizacja normalizacyjna i każda krajowa jednostka normalizacyjna w terminie trzech miesięcy odpowiada na wszelkie uwagi otrzymane od jakiegokolwiek

⁽¹⁾ Dz.U. L 88 z 4.4.2011, s. 5.

innej europejskiej organizacji normalizacyjnej, krajowej jednostki normalizacyjnej lub Komisji w związku z każdym projektem, o którym mowa w ust. 1, i należycie uwagi te uwzględnia.

3. W przypadku gdy krajowa jednostka normalizacyjna otrzyma uwagi wskazujące na to, że projekt normy miałby negatywny wpływ na rynek wewnętrzny, przed przyjęciem tej normy konsultuje się z europejskimi organizacjami normalizacyjnymi i Komisją.

4. Krajowe jednostki normalizacyjne:

- a) zapewniają dostęp do projektów norm krajowych w taki sposób, by wszystkie właściwe strony, w szczególności strony mające siedzibę w pozostałych państwach członkowskich, miały możliwość przedstawienia uwag;
- b) umożliwiają bierny lub czynny udział – poprzez wysłanie obserwatora – innych krajowych jednostek normalizacyjnych w planowanych działaniach.

Artykuł 5

Uczestnictwo zainteresowanych stron w normalizacji europejskiej

1. Europejskie organizacje normalizacyjne wspierają i ułatwiają właściwą reprezentację i skuteczne uczestnictwo w prowadzonej przez nie działalności normalizacyjnej wszystkich zainteresowanych stron, w tym MŚP, organizacji konsumenckich, stron zainteresowanych kwestiami ochrony środowiska oraz zainteresowanych grup społecznych. W szczególności wspierają one i ułatwiają wspomnianą reprezentację i uczestnictwo poprzez europejskie organizacje zainteresowanych stron otrzymujące finansowanie z Unii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, na poziomie kształtowania polityki i na następujących etapach opracowywania norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych:

- a) propozycja i przyjęcie nowych tematów prac;
- b) dyskusja techniczna nad propozycjami;
- c) przedstawianie uwag dotyczących projektów;
- d) nowelizacja istniejących norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych;
- e) rozpowszechnianie informacji na temat przyjętych norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych oraz prowadzenie działań uświadamiających na ich temat.

2. Niezależnie od współpracy z organami nadzoru rynku w państwach członkowskich, infrastrukturą badawczą Komisji i europejskimi organizacjami zainteresowanych stron otrzymującymi finansowanie z Unii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, europejskie organizacje normalizacyjne wspierają i ułatwiają właściwą reprezentację, na poziomie technicznym, przedsiębiorstw, ośrodków badawczych i uczelni wyższych oraz

innych podmiotów prawnych w działalności normalizacyjnej dotyczącej nowego obszaru o istotnych konsekwencjach w zakresie polityki lub innowacji technicznych, jeżeli dane podmioty prawne uczestniczyły w związanym z takim obszarem projekcie finansowanym przez Unię w ramach wieloletniego programu ramowego działań w dziedzinie badań, innowacji i rozwoju technologicznego, przyjętego na podstawie art. 182 TFUE.

Artykuł 6

Dostęp MŚP do norm

1. Krajowe jednostki normalizacyjne wspierają i ułatwiają dostęp MŚP do norm i procesu ich opracowywania, aby doprowadzić do szerszego ich uczestnictwa w systemie normalizacji, na przykład poprzez:

- a) określenie, w rocznych programach prac, projektów normalizacyjnych, które są szczególnie interesujące dla MŚP;
- b) zapewnienie MŚP dostępu do działalności normalizacyjnej bez zobowiązywania ich do członkostwa w krajowej jednostce normalizacyjnej;
- c) zapewnienie swobodnego dostępu do uczestnictwa w działalności normalizacyjnej lub umożliwienie tego uczestnictwa po specjalnych stawkach;
- d) zapewnienie swobodnego dostępu do projektów norm;
- e) nieodpłatne udostępnianie streszczeń norm na swoich stronach internetowych;
- f) stosowanie specjalnych stawek za udostępnianie norm lub oferowanie pakietów norm po obniżonej cenie.

2. Krajowe jednostki normalizacyjne dokonują wymiany najlepszych praktyk mających na celu zwiększenie uczestnictwa MŚP w działalności normalizacyjnej oraz zwiększenie i ułatwienie stosowania norm przez MŚP.

3. Krajowe jednostki normalizacyjne przekazują europejskim organizacjom normalizacyjnym roczne sprawozdania na temat działań, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz wszelkich innych środków podjętych w celu poprawy warunków stosowania norm przez MŚP oraz uczestnictwa MŚP w procesie opracowywania norm. Krajowe jednostki normalizacyjne publikują te sprawozdania na swojej stronie internetowej.

Artykuł 7

Uczestnictwo organów publicznych w normalizacji europejskiej

Państwa członkowskie wspierają, w stosownych przypadkach, uczestnictwo organów publicznych, w tym organów nadzoru rynku, w krajowej działalności normalizacyjnej mającej na celu opracowanie lub nowelizację norm na wniosek Komisji zgodnie z art. 10.

ROZDZIAŁ III

NORMY EUROPEJSKIE I EUROPEJSKIE DOKUMENTY NORMALIZACYJNE JAKO WSPARCIE PRAWODAWSTWA I POLITYKI UNII

Artykuł 8

Roczny program prac Unii w zakresie normalizacji europejskiej

1. Komisja przyjmuje roczny program prac Unii w zakresie normalizacji europejskiej, w którym identyfikuje strategiczne priorytety normalizacji europejskiej, z uwzględnieniem długoterminowych strategii Unii na rzecz wzrostu. W programie tym wskazuje się normy europejskie i europejskie dokumenty normalizacyjne, o które Komisja zamierza wystąpić do europejskich organizacji normalizacyjnych zgodnie z art. 10.

2. W rocznym programie prac Unii w zakresie normalizacji europejskiej określa się szczegółowe cele i politykę, którym mają odpowiadać normy europejskie i europejskie dokumenty normalizacyjne, o które Komisja zamierza wystąpić do europejskich organizacji normalizacyjnych zgodnie z art. 10. W pilnych przypadkach Komisja może wydawać wnioski bez wcześniejszego wskazania.

3. Roczny program prac Unii w zakresie normalizacji europejskiej zawiera także cele związane z międzynarodowym wymiarem normalizacji europejskiej, służące wsparciu prawodawstwa i polityki Unii.

4. Roczny program prac Unii w zakresie normalizacji europejskiej jest przyjmowany po przeprowadzeniu szeroko zakrojonych konsultacji z odpowiednimi zainteresowanymi stronami, w tym z europejskimi organizacjami normalizacyjnymi i europejskimi organizacjami zainteresowanych stron otrzymującymi finansowanie z Unii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, oraz z państwami członkowskimi za pośrednictwem komitetu, o którym mowa w art. 22 niniejszego rozporządzenia.

5. Po przyjęciu rocznego programu prac Unii w zakresie normalizacji europejskiej Komisja udostępnia go na swojej stronie internetowej.

Artykuł 9

Współpraca z infrastrukturą badawczą

Infrastruktura badawcza Komisji bierze udział w przygotowywaniu rocznego programu prac Unii w zakresie normalizacji europejskiej, o którym mowa w art. 8, oraz zapewnia europejskim organizacjom normalizacyjnym wkład w postaci wiedzy naukowej – w zakresie ich specjalizacji – w celu zapewnienia, by normy europejskie uwzględniały konkurencyjność gospodarczą i potrzeby społeczne, takie jak zrównoważenie środowiskowe oraz kwestie bezpieczeństwa i ochrony.

Artykuł 10

Wnioski o normalizację kierowane do europejskich organizacji normalizacyjnych

1. Komisja, w granicach kompetencji określonych w Traktatach, może zwrócić się do jednej lub kilku europejskich orga-

nizacji normalizacyjnych z wnioskiem o przygotowanie w ustalonym terminie normy europejskiej lub europejskiego dokumentu normalizacyjnego. Normy europejskie oraz europejskie dokumenty normalizacyjne muszą wynikać z uwarunkowań rynkowych, uwzględniać interes publiczny, a także cele polityczne wyraźnie określone we wniosku Komisji, i opierać się na konsensusie. Komisja określa wymagania dotyczące treści, jakie musi spełniać dokument stanowiący przedmiot wniosku, oraz termin jego przyjęcia.

2. Decyzje, o których mowa w ust. 1, przyjmowane są zgodnie z procedurą określoną w art. 22 ust. 3 i po konsultacji z europejskimi organizacjami normalizacyjnymi i europejskimi organizacjami zainteresowanych stron otrzymującymi finansowanie z Unii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz z komitetem utworzonym na mocy odnośnego prawodawstwa Unii, o ile taki komitet istnieje, lub po konsultacji z ekspertami branżowymi w innej formie.

3. Odpowiednia europejska organizacja normalizacyjna wskazuje w ciągu jednego miesiąca od otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 1, czy go przyjmuje.

4. W przypadku złożenia wniosku o finansowanie Komisja, w terminie dwóch miesięcy od otrzymania informacji o przyjęciu wniosku, o której mowa w ust. 3, informuje odpowiednią europejską organizację normalizacyjną o przyznaniu dotacji na przygotowanie normy europejskiej lub europejskiego dokumentu normalizacyjnego.

5. Europejskie organizacje normalizacyjne informują Komisję o działaniach podjętych w celu opracowania norm lub dokumentów, o których mowa w ust. 1. Komisja wraz z europejskimi organizacjami normalizacyjnymi ocenia zgodność norm lub dokumentów sporządzonych przez europejskie organizacje normalizacyjne z jej pierwotnym wnioskiem.

6. W przypadku gdy norma zharmonizowana spełnia założone wymagania przewidziane w odnośnym prawodawstwie harmonizacyjnym Unii, Komisja niezwłocznie publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub ogłasza w innej formie zgodnie z warunkami określonymi w odnośnym prawodawstwie harmonizacyjnym Unii odniesienie do tej zharmonizowanej normy.

Artykuł 11

Formalne zastrzeżenia do norm zharmonizowanych

1. W przypadku gdy państwo członkowskie lub Parlament Europejski uważa, że norma zharmonizowana nie spełnia w całości wymagań określonych w odpowiednim prawodawstwie harmonizacyjnym Unii, które to wymagania norma ta ma obejmować, informuje o tym Komisję ze szczegółowym wyjaśnieniem, a Komisja, po konsultacji z komitetem utworzonym na mocy odnośnego prawodawstwa harmonizacyjnego Unii, o ile komitet taki istnieje, lub po konsultacji z ekspertami branżowymi w innej formie, podejmuje decyzję o:

a) opublikowaniu, niepublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* odniesień do danej normy zharmonizowanej lub ich opublikowaniu z ograniczeniami;

b) utrzymaniu, utrzymaniu z ograniczeniami odniesień do danej normy zharmonizowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub wycofaniu z niego tych odniesień.

2. Komisja publikuje na swojej stronie internetowej informacje o normach zharmonizowanych, które są przedmiotem decyzji, o której mowa w ust. 1.

3. Komisja informuje daną europejską organizację normalizacyjną o decyzji, o której mowa w ust. 1, oraz, w razie potrzeby, zwraca się z wnioskiem o nowelizację danych norm zharmonizowanych.

4. Decyzję, o której mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

5. Decyzję, o której mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 3.

Artykuł 12

Powiadamianie organizacji zainteresowanych stron

Komisja ustanawia system powiadamiania wszystkich zainteresowanych stron, w tym europejskich organizacji normalizacyjnych i europejskich organizacji zainteresowanych stron otrzymujących finansowanie z Unii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, w celu zapewnienia właściwej konsultacji i odpowiedniego znaczenia dla rynku przed:

- a) przyjęciem rocznego programu prac Unii w zakresie normalizacji europejskiej, o którym mowa w art. 8 ust. 1;
- b) przyjęciem wniosków o normalizację, o których mowa w art. 10;
- c) podjęciem decyzji w sprawie formalnych zastrzeżeń do norm zharmonizowanych, o których mowa w art. 11 ust. 1;
- d) podjęciem decyzji w sprawie identyfikacji specyfikacji technicznych TIK, o której mowa w art. 13;
- e) przyjęciem aktów delegowanych, o których mowa w art. 20.

ROZDZIAŁ IV

SPECYFIKACJE TECHNICZNE TIK

Artykuł 13

Identyfikacja specyfikacji technicznych TIK kwalifikujących się do powoływania

1. Na wniosek państwa członkowskiego albo z własnej inicjatywy Komisja może podjąć decyzję o identyfikacji specyfikacji technicznych TIK, które nie są normami krajowymi, europejskimi ani międzynarodowymi, lecz spełniają wymagania określone w załączniku II, i które mogą być powoływane w zamówieniach publicznych, w szczególności dla zapewnienia interoperacyjności.

2. Na wniosek państwa członkowskiego albo z własnej inicjatywy, w przypadku zmiany lub wycofania specyfikacji technicznej TIK zidentyfikowanej zgodnie z ust. 1, lub w przy-

padku gdy specyfikacja ta nie spełnia już wymagań określonych w załączniku II, Komisja może podjąć decyzję o identyfikacji tej zmienionej specyfikacji technicznej TIK lub o wycofaniu identyfikacji.

3. Decyzje przewidziane w ust. 1 i 2 przyjmuje się po konsultacji z europejską wielostronną platformą ds. normalizacji ICT, która zrzesza europejskie organizacje normalizacyjne, państwa członkowskie i odpowiednie zainteresowane strony, oraz po konsultacji z komitetem utworzonym na mocy odpowiedniego prawodawstwa Unii, jeżeli taki komitet istnieje, lub po konsultacji z ekspertami branżowymi w innej formie, jeżeli taki komitet nie istnieje.

Artykuł 14

Stosowanie specyfikacji technicznych TIK w zamówieniach publicznych

Specyfikacje techniczne TIK, o których mowa w art. 13 niniejszego rozporządzenia, stanowią wspólne specyfikacje techniczne, o których mowa w dyrektywach 2004/17/WE, 2004/18/WE i 2009/81/WE oraz w rozporządzeniu (WE, Euratom) nr 2342/2002.

ROZDZIAŁ V

FINANSOWANIE NORMALIZACJI EUROPEJSKIEJ

Artykuł 15

Finansowanie organizacji normalizacyjnych przez Unię

1. Europejskim organizacjom normalizacyjnym można przyznać finansowanie przez Unię następujących rodzajów działalności normalizacyjnej:

- a) opracowanie i nowelizacja norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych, o ile te działania są konieczne i odpowiednie dla wsparcia prawodawstwa i polityki Unii;
- b) weryfikacja jakości norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych oraz ich zgodności z odpowiednim prawodawstwem i polityką Unii;
- c) wykonywanie prac przygotowawczych lub pomocniczych w związku z normalizacją europejską, w tym badań, działań w zakresie współpracy, w tym współpracy międzynarodowej, seminariów, ocen, analiz porównawczych, prac badawczych, prac laboratoryjnych, badań międzylaboratoryjnych, prac w zakresie oceny zgodności oraz środków mających na celu skrócenie czasu opracowywania i nowelizacji norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych, bez uszczerbku dla podstawowych zasad, w szczególności zasady otwartości, jakości, przejrzystości i konsensusu między wszystkimi zainteresowanymi stronami;
- d) działalność centralnych sekretariatów europejskich organizacji normalizacyjnych, w tym kształtowanie polityki, koordynacja działalności normalizacyjnej, prowadzenie prac technicznych oraz dostarczanie informacji zainteresowanym podmiotom;

- e) tłumaczenie norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych stosowanych dla wsparcia prawodawstwa i polityki Unii na języki urzędowe Unii inne niż języki robocze europejskich organizacji normalizacyjnych lub, w należycie uzasadnionych przypadkach, na języki inne niż języki urzędowe Unii;

- f) sporządzanie informacji mających na celu wyjaśnienie, interpretację i uproszczenie norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych, w tym sporządzanie podręczników użytkownika, streszczeń norm, informacji o najlepszych praktykach oraz realizowanie działań uświadamiających, strategii i programów szkoleniowych;

- g) działalność zmierzająca do realizacji programów pomocy technicznej, współpracy z państwami trzecimi oraz propagowania i wzmocnienia pozycji systemu normalizacji europejskiej oraz norm europejskich i europejskich dokumentów normalizacyjnych wśród zainteresowanych podmiotów w Unii oraz na forum międzynarodowym.

2. Finansowanie przez Unię można również przyznać:

- a) krajowym jednostkom normalizacyjnym w odniesieniu do działalności normalizacyjnej, o której mowa w ust. 1, podejmowanej przez nie wspólnie z europejskimi organizacjami normalizacyjnymi;
- b) innym jednostkom, którym powierzono zadanie wniesienia wkładu w działania, o których mowa w ust. 1 lit. a), lub realizację działań, o których mowa w ust. 1 lit. c) i g), we współpracy z europejskimi organizacjami normalizacyjnymi.

Artykuł 16

Finansowanie innych organizacji europejskich przez Unię

Europejskim organizacjom zainteresowanych stron, spełniającym kryteria określone w załączniku III do niniejszego rozporządzenia, można przyznać finansowanie przez Unię następujących działań:

- a) funkcjonowanie tych organizacji oraz ich działań związanych z normalizacją europejską i międzynarodową, w tym prowadzenie prac technicznych oraz dostarczanie informacji członkom i innym zainteresowanym podmiotom;
- b) sporządzanie ekspertyz prawnych i technicznych, w tym badań, w związku z oceną zapotrzebowania na normy europejskie i europejskie dokumenty normalizacyjne oraz ich opracowywaniem i szkoleniem ekspertów;
- c) uczestniczenie w pracach technicznych w związku z opracowywaniem i nowelizacją norm europejskich i europejskich dokumentów normalizacyjnych, koniecznych i odpowiednich dla wsparcia prawodawstwa i polityki Unii;

- d) propagowanie wśród zainteresowanych podmiotów, w tym MŚP i konsumentów, norm europejskich i europejskich dokumentów normalizacyjnych oraz ich stosowania i dostarczanie informacji na ich temat.

Artykuł 17

Zasady finansowania

1. Finansowanie przez Unię przyznaje się w postaci:

- a) dotacji bez zaproszenia do składania ofert, lub zamówień poprzedzonych procedurami udzielania zamówień publicznych:

(i) europejskim organizacjom normalizacyjnym i krajowym jednostkom normalizacyjnym na realizację działań, o których mowa w art. 15 ust. 1;

(ii) jednostkom określonym aktem podstawowym, w rozumieniu art. 49 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1605/2002, na realizację, we współpracy z europejskimi organizacjami normalizacyjnymi, prac, o których mowa w art. 15 ust. 1 lit. c) niniejszego rozporządzenia;

- b) dotacji poprzedzonych zaproszeniem do składania ofert, lub zamówień poprzedzonych procedurami udzielania zamówień publicznych, innym jednostkom, o których mowa w art. 15 ust. 2 lit. b):

(i) na wkład w opracowywanie i nowelizację norm europejskich lub europejskich dokumentów normalizacyjnych, o których to czynnościach mowa w art. 15 ust. 1 lit. a);

(ii) na realizację prac przygotowawczych lub pomocniczych, o których mowa w art. 15 ust. 1 lit. c);

(iii) na realizację działań, o których mowa w art. 15 ust. 1 lit. g);

- c) dotacji, poprzedzonych zaproszeniem do składania ofert, europejskim organizacjom zainteresowanych stron spełniającym kryteria określone w załączniku III do niniejszego rozporządzenia, na realizację działań, o których mowa w art. 16.

2. Działania jednostek, o których mowa w ust. 1, mogą być finansowane poprzez:

- a) dotacje na działania;

- b) dotacje na działalność dla europejskich organizacji normalizacyjnych i europejskich organizacji zainteresowanych stron spełniających kryteria określone w załączniku III do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu (WE, Euratom) nr 1605/2002. W przypadku odnowienia dotacje na działalność nie są zmniejszane w sposób automatyczny.

3. Komisja podejmuje decyzję w sprawie zasad finansowania, o których mowa w ust. 1 i 2, i kwot dotacji oraz, w stosownych przypadkach, w sprawie maksymalnego udziału w finansowaniu poszczególnych rodzajów działalności.

4. Z wyjątkiem należycie uzasadnionych przypadków, dotacje przyznane na działalność normalizacyjną, o której mowa w art. 15 ust. 1 lit. a) i b), mają postać płatności ryczałtowych i w przypadku działalności normalizacyjnej, o której mowa w art. 15 ust. 1 lit. a), są one wypłacane po spełnieniu następujących warunków:

- a) normy europejskie lub europejskie dokumenty normalizacyjne, o które Komisja wystąpiła zgodnie z art. 10, są przyjęte lub znowelizowane w terminie nieprzekraczającym terminu określonego we wniosku, o którym mowa w tym artykule;
- b) MŚP, organizacje konsumenckie, strony zainteresowane kwestiami ochrony środowiska oraz zainteresowane grupy społeczne są właściwie reprezentowane i mogą uczestniczyć w europejskiej działalności normalizacyjnej, zgodnie z art. 5 ust. 1.

5. Wspólne cele współpracy oraz warunki administracyjne i finansowe, dotyczące dotacji przyznawanych europejskim organizacjom normalizacyjnym i europejskim organizacjom zainteresowanym stron spełniającym kryteria określone w załączniku III do niniejszego rozporządzenia, określa się w ramowych umowach o partnerstwie podpisywanych przez Komisję oraz wspomniane organizacje normalizacyjne i organizacje reprezentujące zainteresowane grupy, zgodnie z rozporządzeniami (WE, Euratom) nr 1605/2002 i (WE, Euratom) nr 2342/2002. Komisja powiadamia Parlament Europejski i Radę o zawarciu takich umów.

Artykuł 18

Zarządzanie

Środki przeznaczone przez władzę budżetową na finansowanie działalności normalizacyjnej mogą być również wykorzystywane na pokrycie wydatków administracyjnych związanych z przygotowaniem, nadzorem, inspekcjami, audytem i oceną, które są bezpośrednio konieczne dla celów wykonania art. 15, 16 i 17, w tym z badaniami, posiedzeniami, działalnością w dziedzinie informacji i publikacji, wydatkami związanymi z sieciami informatycznymi służącymi do wymiany informacji oraz wszelkimi innymi wydatkami na pomoc administracyjną i techniczną, z której Komisja może korzystać w związku z działalnością normalizacyjną.

Artykuł 19

Ochrona interesów finansowych Unii

1. Podczas realizacji działań finansowanych na mocy niniejszego rozporządzenia Komisja zapewnia ochronę interesów finansowych Unii przez stosowanie środków zapobiegających nadużyciom finansowym, korupcji i innym niezgodnym z prawem działaniom, poprzez skuteczne kontrole oraz odzyskiwanie nienależnie wypłaconych kwot, a w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości – przez stosowanie skutecznych,

proporcjonalnych i odstrasżających sankcji, zgodnie z rozporządzeniami (WE, Euratom) nr 2988/95, (Euratom, WE) nr 2185/96 oraz (WE) nr 1073/1999.

2. W odniesieniu do działań Unii finansowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia pojęcie nieprawidłowości, którego definicja znajduje się w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2988/95, oznacza jakiegokolwiek naruszenie przepisów prawa unijnego lub jakiegokolwiek naruszenie zobowiązań umownych, wynikające z działania lub zaniechania ze strony podmiotu gospodarczego, które w związku z nieuzasadnionym wydatkiem spowodowało lub mogłoby spowodować szkodę w budżecie ogólnym Unii lub w budżetach, które są przez nią zarządzane.

3. Wszelkie porozumienia i umowy wynikające z niniejszego rozporządzenia muszą przewidywać nadzór i kontrolę finansową ze strony Komisji lub dowolnego upoważnionego przez nią przedstawiciela oraz kontrole Europejskiego Trybunału Obrachunkowego, które w razie potrzeby mogą być przeprowadzane na miejscu.

ROZDZIAŁ VI

AKTY DELEGOWANE, KOMITET I SPRAWOZDAWCZOŚĆ

Artykuł 20

Akty delegowane

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 21 w odniesieniu do zmian w załącznikach, mających na celu:

- a) aktualizację wykazu europejskich organizacji normalizacyjnych określonych w załączniku I, tak aby uwzględnił on zmiany w zakresie ich nazwy lub struktury;
- b) dostosowanie kryteriów dla europejskich organizacji zainteresowanych stron określonych w załączniku III do niniejszego rozporządzenia do późniejszych zmian w zakresie ich niekomercyjnego charakteru oraz ich reprezentatywności. Tego rodzaju dostosowania nie mogą skutkować wprowadzeniem nowych kryteriów ani zniesieniem obowiązujących kryteriów lub kategorii organizacji.

Artykuł 21

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 20, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 1 stycznia 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem wspomnianego okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na okresy o tej samej długości, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed zakończeniem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 20, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 20 wchodzi w życie tylko, jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 22

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

4. W przypadku gdy opinia komitetu ma być uzyskana w drodze procedury pisemnej, procedura ta kończy się bez osiągnięcia rezultatu, jeśli przed upływem terminu na wydanie opinii zdecyduje o tym przewodniczący komitetu lub wniesie o to zwykła większość członków komitetu.

Artykuł 23

Współpraca komitetu z organizacjami normalizacyjnymi i zainteresowanymi stronami

Komitet, o którym mowa w art. 22 ust. 1, współpracuje z europejskimi organizacjami normalizacyjnymi i europejskimi organizacjami zainteresowanych stron otrzymującymi finansowanie z Unii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 24

Sprawozdania

1. Europejskie organizacje normalizacyjne przesyłają Komisji sprawozdanie roczne z wykonania niniejszego rozporządzenia. Zawiera ono szczegółowe informacje na temat:

- a) stosowania art. 4, 5, 10, 15 i 17;
- b) reprezentacji MŚP, organizacji konsumenckich, stron zainteresowanych kwestiami ochrony środowiska oraz zaintereso-

wanych grup społecznych w krajowych jednostkach normalizacyjnych;

- c) reprezentacji MŚP na podstawie rocznych sprawozdań, o których mowa w art. 6 ust. 3;
- d) wykorzystania TIK w systemie normalizacji;
- e) współpracy między krajowymi jednostkami normalizacyjnymi i europejskimi organizacjami normalizacyjnymi.

2. Europejskie organizacje zainteresowanych stron, które otrzymały finansowanie z Unii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, przesyłają Komisji sprawozdanie roczne ze swej działalności. Sprawozdanie to zawiera w szczególności szczegółowe informacje o członkostwie w tych organizacjach oraz działaniach, o których mowa w art. 16.

3. Do dnia 31 grudnia 2015 r., a następnie co pięć lat, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wykonania niniejszego rozporządzenia. Sprawozdanie to zawiera analizę rocznych sprawozdań, o których mowa w ust. 1 i 2, ocenę przydatności działalności normalizacyjnej korzystającej z finansowania unijnego w świetle wymagań prawodawstwa i polityki Unii, a także ocenę potencjalnych nowych środków upraszczających finansowanie normalizacji europejskiej i ograniczających obciążenia administracyjne dla europejskich organizacji normalizacyjnych.

Artykuł 25

Przegląd

Do dnia 2 stycznia 2015 r. Komisja dokona oceny skutków procedury ustanowionej na mocy art. 10 niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do ram czasowych mających zastosowanie do składania wniosków o normalizację. Komisja przedstawi swoje wnioski w sprawozdaniu przekazywanym Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W stosownych przypadkach do sprawozdania dołącza się wniosek ustawodawczy dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 26

Zmiany

1. Skreśla się następujące przepisy:

- a) art. 6 ust. 1 dyrektywy 89/686/EWG;
- b) art. 5 dyrektywy 93/15/EWG;
- c) art. 6 ust. 1 dyrektywy 94/9/WE;
- d) art. 6 ust. 1 dyrektywy 94/25/WE;
- e) art. 6 ust. 1 dyrektywy 95/16/WE;
- f) art. 6 dyrektywy 97/23/WE;

- g) art. 14 dyrektywy 2004/22/WE;
- h) art. 8 ust. 4 dyrektywy 2007/23/WE;
- i) art. 7 dyrektywy 2009/23/WE;
- j) art. 6 dyrektywy 2009/105/WE.

Odesłania do tych uchylonych przepisów traktuje się jako odesłania do art. 11 niniejszego rozporządzenia.

2. W dyrektywie 98/34/WE wprowadza się następujące zmiany:

- a) w art. 1 skreśla się ust. 6–10;
- b) skreśla się art. 2, 3 i 4;
- c) w art. 6 ust. 1 skreśla się słowa „z przedstawicielami organów normalizacyjnych, określonych w załącznikach I i II”;
- d) w art. 6 ust. 3 skreśla się tiret pierwsze;
- e) w art. 6 ust. 4 skreśla się lit. a), b) i e);
- f) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Państwa członkowskie informują Komisję, zgodnie z art. 8 ust. 1, o wszelkich wnioskach składanych w instytucjach normalizacyjnych o przygotowanie specyfikacji technicznych lub normy dla konkretnych produktów w celu wprowadzenia przepisów technicznych dla takich produktów w formie projektów przepisów technicznych, a także podają powody ich wprowadzenia.”;

- g) w art. 11 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Komisja publikuje roczną statystykę w zakresie otrzymanych powiadomień w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.”;

- h) skreśla się załączniki I i II.

Odesłania do tych uchylonych przepisów traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytuje zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 27

Krajowe jednostki normalizacyjne

Państwa członkowskie informują Komisję o swych jednostkach normalizacyjnych.

Komisja publikuje wykaz krajowych jednostek normalizacyjnych i wszelkie jego aktualizacje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 28

Przepisy przejściowe

W aktach unijnych, w których przewidziano domniemanie zgodności z zasadniczymi wymaganiami poprzez stosowanie norm zharmonizowanych przyjętych zgodnie z dyrektywą 98/34/WE, odesłania do dyrektywy 98/34/WE traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem odesłań do komitetu powołanego art. 5 dyrektywy 98/34/WE dotyczących przepisów technicznych.

W przypadku gdy w akcie unijnym przewidziano procedurę zastrzeżenia do norm zharmonizowanych, nie stosuje się do tego aktu art. 11 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 29

Uchylenie

Decyzja nr 1673/2006/WE oraz decyzja 87/95/EWG tracą moc.

Odesłania do uchylonych decyzji traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytuje zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 30

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2013 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 25 października 2012 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
A. D. MAVROYIANNIS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

EUROPEJSKIE ORGANIZACJE NORMALIZACYJNE

1. CEN – Europejski Komitet Normalizacyjny
 2. Cenelec – Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki
 3. ETSI – Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych
-

ZAŁĄCZNIK II

WYMAGANIA W ZAKRESIE IDENTYFIKACJI SPECYFIKACJI TECHNICZNYCH TIK

1. Specyfikacje techniczne uzyskały akceptację rynkową i ich wdrożenia nie utrudniają interoperacyjności z wdrożeniami istniejących norm europejskich lub międzynarodowych. Akceptację rynkową można wykazać poprzez działające przykłady zgodnych ze specyfikacjami wdrożeń dokonanych przez różnych sprzedawców.
2. Specyfikacje techniczne są spójne, gdyż nie są one sprzeczne z normami europejskimi, tj. obejmują one dziedziny, w których w najbliższej przyszłości nie przewiduje się przyjęcia nowych norm europejskich, w których istniejące normy nie upowszechniły się na rynku lub w których normy te są przestarzałe oraz w przypadku których w najbliższej przyszłości nie przewiduje się transpozycji specyfikacji technicznych do europejskich dokumentów normalizacyjnych.
3. Specyfikacje techniczne zostały opracowane przez organizację o charakterze niekomercyjnym, która jest stowarzyszeniem zawodowym, przemysłowym lub handlowym, lub dowolną inną organizacją członkowską, która w zakresie swej specjalizacji fachowej opracowuje specyfikacje techniczne TIK i która nie jest europejską organizacją normalizacyjną, krajową ani międzynarodową jednostką normalizacyjną, w ramach procesów, które spełniają następujące kryteria:
 - a) otwartość:

specyfikacje techniczne zostały opracowane w oparciu o otwarte podejmowanie decyzji, w którym mogły uczestniczyć wszystkie zainteresowane podmioty działające na rynku lub na rynkach objętych tymi specyfikacjami technicznymi;
 - b) konsensus:

proces podejmowania decyzji polegał na współpracy, opierał się na konsensusie, a w jego ramach nie faworyzowano żadnej z zainteresowanych stron. Konsensus oznacza ogólne porozumienie charakteryzujące się brakiem trwałego sprzeciwu znacznej części zainteresowanych w odniesieniu do istotnych zagadnień, osiągnięte w procesie zmierzającym do uwzględnienia poglądów wszystkich zainteresowanych stron i zbliżenia sprzecznych stanowisk. Konsensus nie oznacza jedności;
 - c) przejrzystość:
 - (i) wszystkie informacje dotyczące dyskusji technicznych i podejmowania decyzji zostały zarchiwizowane i zidentyfikowane;
 - (ii) informacje na temat nowej działalności normalizacyjnej zostały podane do wiadomości publicznej i upowszechnione za pośrednictwem odpowiednich i dostępnych środków;
 - (iii) w celu osiągnięcia równowagi dążono do uczestnictwa wszystkich odnośnych kategorii zainteresowanych podmiotów;
 - (iv) uwzględniono uwagi zainteresowanych podmiotów i ustosunkowano się do nich.
4. Specyfikacje techniczne spełniają następujące wymagania:
 - a) aktualizacja: zagwarantowane jest długookresowe ciągle korygowanie i aktualizacja opublikowanych specyfikacji;
 - b) dostępność: specyfikacje są publicznie dostępne do wdrażania i korzystania z nich na rozsądnych warunkach (m.in. za rozsądną opłatą bądź nieodpłatnie);
 - c) licencji na korzystanie z praw własności intelektualnej niezbędnych do wdrożenia specyfikacji udziela się wnioskodawcom na (godziwych) rozsądnych i niedyskryminacyjnych warunkach (tzw. zasada (F)RAND), co oznacza m.in., że posiadacz praw własności intelektualnej może, wedle własnego uznania, nieodpłatnie udzielić licencji na korzystanie z niezbędnej własności intelektualnej;
 - d) przydatność:
 - (i) specyfikacje są efektywne i przydatne;
 - (ii) specyfikacje muszą odpowiadać potrzebom rynkowym i wymaganiom regulacyjnym;
 - e) neutralność i stabilność:
 - (i) w miarę możliwości specyfikacje ukierunkowane są na wynik, a nie opierają się na właściwościach konstrukcyjnych i opisowych;
 - (ii) specyfikacje nie powodują zakłóceń na rynku ani nie utrudniają podmiotom wdrażającym rozwijania w oparciu o nie konkurencji i innowacyjności;
 - (iii) specyfikacje opierają się na zaawansowanych opracowaniach naukowych i technicznych;

f) jakość:

- (i) jakość i stopień szczegółowości są wystarczające, by umożliwić opracowanie różnych konkurencyjnych wdrożeń interoperacyjnych produktów i usług;
 - (ii) znormalizowane interfejsy nie są ukryte ani kontrolowane przez żaden inny podmiot oprócz organizacji, które przyjęły specyfikacje techniczne.
-

ZAŁĄCZNIK III

EUROPEJSKIE ORGANIZACJE ZAINTERESOWANYCH STRON KWALIFIKUJĄCE SIĘ DO OTRZYMANIA FINANSOWANIA Z UNII

1. Organizacja europejska reprezentująca MŚP w ramach europejskiej działalności normalizacyjnej, która:
 - a) jest pozarządowa i ma charakter niekomercyjny;
 - b) ma za swe cele i działania statutowe reprezentowanie interesów MŚP w procesie normalizacji na poziomie europejskim, informowanie ich o normalizacji i motywowanie do wzięcia udziału w procesie normalizacji;
 - c) została upoważniona w co najmniej dwóch trzecich państw członkowskich przez organizacje niekomercyjne reprezentujące MŚP do reprezentowania interesów MŚP w procesie normalizacji na poziomie europejskim.
 2. Organizacja europejska reprezentująca konsumentów w ramach europejskiej działalności normalizacyjnej, która:
 - a) jest pozarządowa, ma charakter niekomercyjny, jest niezależna od interesów branżowych, handlowych, gospodarczych lub innego rodzaju sprzecznych interesów;
 - b) ma za swe cele i działania statutowe reprezentowanie interesów konsumentów w procesie normalizacji na poziomie europejskim;
 - c) została upoważniona w co najmniej dwóch trzecich państw członkowskich przez krajowe niekomercyjne organizacje konsumenckie do reprezentowania interesów konsumentów w procesie normalizacji na poziomie europejskim.
 3. Organizacja europejska reprezentująca interesy ochrony środowiska w ramach europejskiej działalności normalizacyjnej, która:
 - a) jest pozarządowa, ma charakter niekomercyjny, jest niezależna od interesów branżowych, handlowych, gospodarczych lub innego rodzaju sprzecznych interesów;
 - b) ma za swe cele i działania statutowe reprezentowanie interesów ochrony środowiska w procesie normalizacji na poziomie europejskim;
 - c) została upoważniona w co najmniej dwóch trzecich państw członkowskich przez krajowe niekomercyjne organizacje ekologiczne do reprezentowania interesów ochrony środowiska w procesie normalizacji na poziomie europejskim.
 4. Organizacja europejska reprezentująca interesy społeczne w ramach europejskiej działalności normalizacyjnej, która:
 - a) jest pozarządowa, ma charakter niekomercyjny, jest niezależna od interesów branżowych, handlowych, gospodarczych lub innego rodzaju sprzecznych interesów;
 - b) ma za swe cele i działania statutowe reprezentowanie interesów społecznych w procesie normalizacji na poziomie europejskim;
 - c) została upoważniona w co najmniej dwóch trzecich państw członkowskich przez krajowe niekomercyjne organizacje społeczne do reprezentowania interesów społecznych w procesie normalizacji na poziomie europejskim.
-

ZAŁĄCZNIK IV

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 98/34/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 akapit pierwszy pkt 6	art. 2 pkt 1
art. 1 akapit pierwszy pkt 7	—
art. 1 akapit pierwszy pkt 8	art. 2 pkt 3
art. 1 akapit pierwszy pkt 9	art. 2 pkt 8
art. 1 akapit pierwszy pkt 10	art. 2 pkt 10
art. 2 ust. 1	art. 3 ust. 1
art. 2 ust. 2	art. 3 ust. 2
art. 2 ust. 3	art. 3 ust. 3 i 4
art. 2 ust. 4	art. 27
art. 2 ust. 5	art. 20 lit. a)
art. 3	art. 4 ust. 1
art. 4 ust. 1	art. 3 ust. 3 i 5 oraz art. 4 ust. 4
art. 4 ust. 2	—
art. 6 ust. 3, tiret pierwsze	—
art. 6 ust. 4 lit. a)	art. 20 lit. a)
art. 6 ust. 4 lit. b)	—
art. 6 ust. 4 lit. e)	art. 10 ust. 2
załącznik I	załącznik I
załącznik II	art. 27
Decyzja nr 1673/2006/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2 i 3	art. 15
art. 4	—
art. 5	art. 17
art. 6 ust. 1	art. 18
art. 6 ust. 2	art. 24 ust. 3
art. 7	art. 19
Decyzja 87/95/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 2
art. 2	art. 3
art. 3	art. 13

Decyzja 87/95/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 4	art. 8
art. 5	art. 14
art. 6	—
art. 7	—
art. 8	art. 24 ust. 3
art. 9	—

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1026/2012**z dnia 25 października 2012 r.****w sprawie określonych środków podejmowanych w celu ochrony stad ryb względem państw pozwalających na niezrównoważone połowy**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2 oraz art. 207,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z postanowieniami Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r. („UNCLOS”) oraz Umowy Narodów Zjednoczonych w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r., odnoszących się do ochrony i zarządzania zasobami rybnymi międzystrefowymi i zasobami rybnymi masowo migrującymi z dnia 4 sierpnia 1995 r. („Umowa Narodów Zjednoczonych o zasobach ryb”), zarządzanie niektórymi wspólnymi, międzystrefowymi i masowo migrującymi stadami ryb wymaga współpracy wszystkich państw, w których wodach stada te występują (państwa przybrzeżne), oraz państw, których floty eksploatują te stada (państwa prowadzące połowy). Współpracę tę można nawiązać w ramach regionalnych organizacji ds. rybołówstwa lub – w przypadku gdy organizacje te nie mają kompetencji w odniesieniu do danego stada – w drodze ustaleń *ad hoc* pomiędzy państwami zainteresowanymi danymi połowami.
- (2) W przypadku gdy państwo trzecie zainteresowane połowami obejmującymi stado będące przedmiotem wspólnego zainteresowania tego państwa i Unii pozwala, bez należytego uwzględnienia istniejących sposobów prowadzenia połowów lub praw, obowiązków i interesów innych państw i Unii, na prowadzenie działań połowowych zagrażających zrównoważonemu charakterowi tego stada oraz nie współpracuje z innymi państwami i z Unią w zarządzaniu nim, należy przyjąć specjalne środki mające na celu zachęcenie tego państwa do podjęcia działań na rzecz ochrony tego stada.
- (3) Stada ryb należy uznać za mające niezrównoważony charakter, gdy nie są stale utrzymywane na poziomie zapewniającym maksymalny podtrzymywalny połów lub powyżej tego poziomu, lub – jeżeli poziomu tego

nie da się oszacować – gdy stada nie są stale utrzymywane w bezpiecznych granicach biologicznych.

- (4) Konieczne jest zdefiniowanie warunków, na jakich dane państwo może zostać uznane za państwo pozwalające na niezrównoważone połowy i podlegające środkom na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym procedury przynajmniej zainteresowanym państwom prawo do przedstawienia uwag oraz umożliwiającej im podjęcie działań naprawczych.
- (5) Ponadto konieczne jest zdefiniowanie rodzaju środków, które można podjąć w odniesieniu do państw pozwalających na niezrównoważone połowy, oraz ustanowienie warunków ogólnych podejmowania takich środków, tak aby były one oparte na obiektywnych kryteriach, sprawiedliwe, opłacalne i zgodne z prawem międzynarodowym, w szczególności z Porozumieniem ustanawiającym Światową Organizację Handlu.
- (6) Środki takie powinny mieć na celu zlikwidowanie zachęt dla państw pozwalających na niezrównoważone połowy do poławiania stad będących przedmiotem wspólnego zainteresowania. Można to osiągnąć między innymi poprzez ograniczenie przywozu produktów z ryb złowionych przez statki poławiające stada będące przedmiotem wspólnego zainteresowania znajdujące się pod kontrolą państwa pozwalającego na niezrównoważone połowy, poprzez ograniczenie dostępu do portów dla tych statków lub zapobieganie sytuacji, w której unijne statki rybackie lub unijny sprzęt rybacki mogą być wykorzystane do połowów stada będącego przedmiotem wspólnego zainteresowania znajdującego się pod kontrolą państwa pozwalającego na niezrównoważone połowy.
- (7) Aby zapewnić skuteczne i spójne działanie Unii na rzecz ochrony stad ryb, ważne jest, aby uwzględnić środki ustanowione w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiającym wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania ⁽³⁾.
- (8) Aby zagwarantować ekologiczny charakter, skuteczność i proporcjonalność środków przyjętych wobec państwa na mocy niniejszego rozporządzenia oraz ich zgodność z zasadami międzynarodowymi, konieczne jest przede wszystkim ich przyjęcie oceną przewidywanych skutków środowiskowych, handlowych, gospodarczych i społecznych.
- (9) Jeżeli środki przyjęte wobec państwa na mocy niniejszego rozporządzenia nie przynoszą skutków i państwo to nadal jest uważane za państwo pozwalające na niezrównoważone połowy, możliwe jest przyjęcie dalszych środków zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 229 z 31.7.2012, s. 112.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 25 września 2012 r.⁽³⁾ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

- (10) Należy wstrzymać stosowanie środków przyjętych wobec państwa na mocy niniejszego rozporządzenia w przypadku, gdy państwo pozwalające na niezrównoważone połowy podejmie działania niezbędne dla przyczynienia się przez to państwo do ochrony stada będącego przedmiotem wspólnego zainteresowania.
- (11) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie identyfikowania państwa pozwalającego na niezrównoważone połowy, przyjmowania środków w stosunku do takiego państwa oraz decydowania o zaprzestaniu stosowania tych środków. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹⁾.
- (12) Komisja powinna przyjąć akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, jeżeli, w uzasadnionych przypadkach związanych z zaprzestaniem stosowania środków podjętych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą,
- c) „regionalna organizacja ds. rybołówstwa” oznacza organizację subregionalną, regionalną lub podobną, właściwą w rozumieniu prawa międzynarodowego do ustanawiania środków ochrony i zarządzania w odniesieniu do żywych zasobów morskich, za które jest odpowiedzialna na mocy konwencji lub porozumienia, na mocy którego powstała;
- d) „przywóz” oznacza wprowadzanie ryb lub produktów rybołówstwa na terytorium Unii, w tym w celu przeładunku w portach znajdujących się na jej terytorium;
- e) „przeładunek” oznacza rozładowanie wszystkich lub pewnej części ryb lub produktów rybołówstwa znajdujących się na statku rybackim na inny statek rybacki;
- f) „niezrównoważony charakter” oznacza stan, w którym stado nie jest stale utrzymywane na poziomie zapewniającym maksymalny podtrzymywalny połowów lub powyżej tego poziomu lub – jeżeli poziomu tego nie da się oszacować – gdy stado nie jest stale utrzymywane w bezpiecznych granicach biologicznych; liczebność stada decydująca o tym, czy stado ma charakter niezrównoważony, określa się w oparciu o najlepsze dostępne opinie naukowe;
- g) „bezpieczne granice biologiczne” oznaczają granice rozmiarów stada, w których obrębie stado to może z dużym prawdopodobieństwem odnowić się, zapewniając jednocześnie wysoki poziom połowów;
- h) „państwo” oznacza państwo trzecie, w tym terytoria posiadające status autonomiczny i posiadające uprawnienia w dziedzinie ochrony żywych zasobów morskich i zarządzania nimi.

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. W niniejszym rozporządzeniu określa się ramy dla przyjmowania określonych środków dotyczących związanych z rybołówstwem działań i praktyk państw trzecich w celu zapewnienia długoterminowej ochrony stad ryb będących przedmiotem wspólnego zainteresowania Unii i tych państw trzecich.

2. Środki przyjęte zgodnie z niniejszym rozporządzeniem mogą mieć zastosowanie we wszystkich przypadkach, w których wymagana jest współpraca pomiędzy państwami trzecimi a Unią przy wspólnym zarządzaniu stadami będącymi przedmiotem wspólnego zainteresowania, w tym również w przypadku, gdy współpraca ma miejsce w ramach regionalnej organizacji ds. rybołówstwa lub podobnej instytucji.

Artykuł 2

Definicje

Na potrzeby niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „stado będące przedmiotem wspólnego zainteresowania” oznacza stado ryb, które przez swoje położenie geograficzne jest dostępne zarówno dla Unii, jak i państw trzecich, i zarządzanie którym wymaga dwu- lub wielostronnej współpracy między takimi państwami a Unią;
- b) „gatunki powiązane” oznaczają wszelkie ryby należące do tego samego ekosystemu co stado będące przedmiotem wspólnego zainteresowania, które żerują na tym stadzie lub stanowią żer dla tego stada lub konkurują z nim o żywność i przestrzeń życiową lub współguzystują na tym samym obszarze połowowym i są eksploatowane bądź poławiane przypadkiem w ramach tych samych połowów;
- a) nie współpracuje w zarządzaniu stadami będącymi przedmiotem wspólnego zainteresowania przy zachowaniu pełnej zgodności z postanowieniami UNCLOS i Umowy Narodów Zjednoczonych o zasobach ryb lub wszelkich innych umów międzynarodowych lub norm prawa międzynarodowego; oraz
- b) państwo to:
- (i) nie przyjęło niezbędnych środków zarządzania zasobami rybnymi; albo
- (ii) przyjęło środki zarządzania zasobami rybnymi bez należytego uwzględnienia praw, interesów i obowiązków innych państw i Unii i te środki zarządzania zasobami rybnymi, brane pod uwagę w połączeniu ze środkami podejmowanymi przez inne państwa i Unię, prowadzą do takiej działalności połowowej, która mogłaby spowodować niezrównoważony charakter stada. Uznaje się, że warunek ten został spełniony również w przypadku, gdy środki zarządzania zasobami rybnymi przyjęte przez to

⁽¹⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

państwo nie doprowadziły do niezrównoważonego charakteru wyłączenie na skutek środków przyjętych przez innych.

Artykuł 4

Środki wobec państw pozwalających na niezrównoważone połowy

1. Komisja może przyjąć, w drodze aktów wykonawczych, następujące środki wobec państwa pozwalającego na niezrównoważone połowy:

- a) uznające to państwo za państwo pozwalające na niezrównoważone połowy;
- b) określające, w razie potrzeby, konkretne statki lub floty tego państwa, do których mają zastosowanie dane środki;
- c) nakładające ograniczenia ilościowe na przywóz ryb pochodzących ze stada będącego przedmiotem wspólnego zainteresowania, których złowienie podlegało kontroli tego państwa, i na przywóz produktów rybołówstwa wytworzonych lub zawierających takie ryby;
- d) nakładające ograniczenia ilościowe na przywóz ryb należących do jakiegokolwiek gatunku powiązanego oraz produktów rybołówstwa wytworzonych z takich ryb lub je zawierających, jeżeli ryby te pochodzą z połowów stada będącego przedmiotem wspólnego zainteresowania, prowadzonych pod kontrolą tego państwa; podejmując taki środek Komisja określa, zgodnie z art. 5 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, stosując zasadę proporcjonalności, które gatunki i ich połowy są objęte zakresem tego środka;
- e) nakładające ograniczenia na korzystanie z portów unijnych dla statków pływających pod banderą tego państwa, poławiających stado będące przedmiotem wspólnego zainteresowania lub gatunki powiązane oraz dla statków przewożących ryby i produkty rybołówstwa pochodzące ze stada będącego przedmiotem wspólnego zainteresowania lub gatunków powiązanych, złowione przez statki pływające pod banderą tego państwa albo przez statki upoważnione do połowów przez to państwo, a pływające pod inną banderą; ograniczenia te nie mają zastosowania w przypadkach siły wyższej lub niebezpieczeństwa w rozumieniu art. 18 UNCLOS w zakresie usług niezbędnych w tych sytuacjach;
- f) zakazujące kupowania przez unijne podmioty gospodarcze statków rybackich pływających pod banderą tego państwa;
- g) zakazujące zmiany bandery statkom rybackim pływającym pod banderą państwa członkowskiego na banderę tego państwa;
- h) zakazujące zezwalania przez państwa członkowskie na zawieranie umów czarterowych, na podstawie których unijne podmioty gospodarcze czarterują swe statki podmiotom gospodarczym tego państwa;
- i) zakazujące wywozu do tego państwa statków rybackich pływających pod banderą państwa członkowskiego lub narzędzi połowowych i materiałów potrzebnych do połowów stada będącego przedmiotem wspólnego zainteresowania;

j) zakazujące zawierania prywatnych umów handlowych między unijnymi podmiotami gospodarczymi a tym państwem, które umożliwiają statkom rybackim pływającym pod banderą państwa członkowskiego wykorzystanie uprawnień do połowów przysługujących temu państwu;

k) zakazujące wspólnych operacji połowowych z udziałem statków rybackich pływających pod banderą państwa członkowskiego i statków rybackich pływających pod banderą tego państwa.

2. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 8 ust. 2.

Artykuł 5

Wymogi ogólne dotyczące środków przyjmowanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem

1. Środki, o których mowa w art. 4, muszą być:

- a) związane z ochroną stada będącego przedmiotem wspólnego zainteresowania;
- b) skuteczne w powiązaniu z ograniczeniami dla statków Unii dotyczącymi połowów gatunków, w zakresie których przyjęto środki, lub ograniczeniami dotyczącymi unijnej produkcji lub konsumpcji ryb i produktów rybnych wytworzonych z takich ryb lub je zawierających;
- c) proporcjonalne do realizowanych celów i zgodne z zobowiązaniami wynikającymi z umów międzynarodowych, których Unia jest stroną, oraz z innymi odpowiednimi normami prawa międzynarodowego.

2. Środki, o których mowa w art. 4, muszą uwzględniać środki podjęte już zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1005/2008.

3. Środki, o których mowa w art. 4, nie mogą być stosowane w sposób, który prowadziłyby do arbitralnej lub nieuzasadnionej dyskryminacji państw, w których panują te same warunki, lub do ukrytych ograniczeń w handlu międzynarodowym.

4. Przyjmując środki, o których mowa w art. 4, Komisja, w celu zapewnienia, by środki te były ekologiczne, skuteczne, proporcjonalne i zgodne z zasadami międzynarodowymi, dokonuje oceny skutków tych środków środowiskowych, handlowych, gospodarczych i społecznych w perspektywie krótko- i długoterminowej oraz obciążeń administracyjnych związanych z ich wdrażaniem.

5. Środki, o których mowa w art. 4, muszą przewidywać odpowiedni system ich egzekwowania przez właściwe organy.

Artykuł 6

Procedury poprzedzające przyjęcie środków względem państw pozwalających na niezrównoważone połowy

1. Jeżeli Komisja uzna za konieczne przyjęcie środków, o których mowa w art. 4, powiadamia zainteresowane państwo

o zamiarze uznania je za państwo pozwalające na niezrównoważone połowy. W takich przypadkach powiadamia się niezwłocznie Parlament Europejski i Radę.

2. Powiadomienie to zawiera informacje o powodach uznania tego państwa za państwo pozwalające na niezrównoważone połowy oraz opis środków, które zgodnie z niniejszym rozporządzeniem można w związku z tym przyjąć.

3. Przed przyjęciem środków, o których mowa w art. 4, Komisja zapewnia zainteresowanemu państwu stosowną możliwość udzielenia pisemnej odpowiedzi i naprawienia sytuacji w terminie jednego miesiąca od otrzymania powiadomienia.

Artykuł 7

Okres stosowania środków względem państw pozwalających na niezrównoważone połowy

1. Środki, o których mowa w art. 4, przestają mieć zastosowanie, gdy państwo pozwalające na niezrównoważone połowy przyjmie odpowiednie środki naprawcze niezbędne w celu ochrony stada będącego przedmiotem wspólnego zainteresowania oraz zarządzania nim, a wspomniane środki naprawcze:

- a) zostały przyjęte w sposób niezależny albo zostały uzgodnione w ramach konsultacji z Unią oraz – w stosownych przypadkach – z innymi zainteresowanymi państwami; oraz
- b) nie osłabiają skutków środków podjętych przez Unię samodzielnie albo we współpracy z innymi państwami w celu ochrony danych stad ryb.

2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające, czy warunki określone w ust. 1 zostały spełnione, oraz, w razie potrzeby, przewidujące zaprzestanie stosowania środków przy-

jętych w stosunku do danego kraju zgodnie z art. 4. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 8 ust. 2.

W przypadku konieczności uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby związanej z nieprzewidzianymi zakłóceniami gospodarczymi lub społecznymi Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 8 ust. 3, przewidujące zaprzestanie stosowania środków przyjętych zgodnie z art. 4.

Artykuł 8

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 5.

4. Wyniki oceny, o której mowa w art. 5 ust. 4, są udostępniane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 10 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 wraz z przewidzianymi w nim dokumentami.

Artykuł 9

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 25 października 2012 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
A. D. MAVROYIANNIS
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1027/2012**z dnia 25 października 2012 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 726/2004 w zakresie nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114 i art. 168 ust. 4 lit. c),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Aby zapewnić przejrzystość nadzoru dopuszczonych produktów leczniczych, w wykazie produktów leczniczych podlegających dodatkowemu monitorowaniu, przewidzianym w rozporządzeniu (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiającym wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiającym Europejską Agencję Leków ⁽³⁾, należy systematycznie zamieszczać produkty lecznicze, które muszą spełnić określone warunki dotyczące bezpieczeństwa po wydaniu pozwolenia.
- (2) Ponadto dobrowolne działania posiadacza pozwolenia na dopuszczenie do obrotu nie powinny prowadzić do sytuacji, w której nie wszystkie państwa członkowskie właściwie odniosą się do obaw związanych z ryzykiem lub korzyścią dotyczącymi produktu leczniczego dopuszczonego do obrotu w Unii. Należy zatem zobowiązać posiadacza pozwolenia na dopuszczenie do obrotu do informowania Europejskiej Agencji Leków o przyczynach wycofania lub przerwania wprowadzania do obrotu produktu leczniczego, zwrócenia się o unieważnienie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu lub nieodnowienia pozwolenia na dopuszczenie do obrotu.
- (3) Ponieważ państwa członkowskie nie mogą w wystarczającym stopniu osiągnąć celu niniejszego rozporządzenia, tj. ustanowienia szczegółowych zasad nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii oraz poprawy bezpieczeństwa produktów leczniczych stosowanych u ludzi, objętych pozwoleniem zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 726/2004, a możliwe jest lepsze osiągnięcie

tego celu na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne dla osiągnięcia tego celu.

- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 726/2004,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 726/2004 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 13 ust. 4 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Posiadacz pozwolenia na dopuszczenie do obrotu powiadamia Agencję, jeżeli zaprzestaje tymczasowo lub stale wprowadzania do obrotu produktu leczniczego w państwie członkowskim. Takie powiadomienie, z wyjątkiem szczególnych okoliczności, jest dokonywane nie później niż dwa miesiące przed zaprzestaniem wprowadzania produktu do obrotu. Posiadacz pozwolenia na dopuszczenie do obrotu informuje Agencję o przyczynach takiego działania zgodnie z art. 14b.”;

- 2) dodaje się art. 14b w brzmieniu:

„Artykuł 14b

1. Posiadacz pozwolenia na dopuszczenie do obrotu powiadamia niezwłocznie Agencję o każdym działaniu podjętym przez niego w celu zawieszenia wprowadzania produktu leczniczego do obrotu, wycofania produktu z rynku, złożenia wniosku o wycofanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu lub niezłożenia wniosku o odnowienie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu, wraz z uzasadnieniem takiego działania. Posiadacz pozwolenia na dopuszczenie do obrotu oświadcza w szczególności, czy takie działanie wynika z któregośkolwiek z powodów określonych w art. 116 lub art. 117 ust. 1 dyrektywy 2001/83/WE.

2. Posiadacz pozwolenia na dopuszczenie do obrotu dokonuje również powiadomienia zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, w przypadkach gdy działanie jest podejmowane w państwie trzecim i gdy jest spowodowane którymkolwiek ze względów określonych w art. 116 lub art. 117 ust. 1 dyrektywy 2001/83/WE.

3. W przypadkach określonych w ust. 1 i 2 Agencja przekazuje informacje właściwym władzom państw członkowskich bez zbędnej zwłoki.”;

- 3) art. 20 ust. 8 otrzymuje brzmienie:

⁽¹⁾ Dz.U. C 181 z 21.6.2012, s. 202.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 4 października 2012 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 136 z 30.4.2004, s. 1.

„8. Jeżeli procedura zostaje wszczęta w związku z oceną danych dotyczących nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii, Komitet ds. Produktów Leczniczych Stosowanych u Ludzi przyjmuje opinię Agencji zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu na podstawie zalecenia Komitetu ds. Oceny Ryzyka w ramach Nadzoru nad Bezpieczeństwem Farmakoterapii; zastosowanie ma art. 107j ust. 2 dyrektywy 2001/83/WE.”;

4) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

1. We współpracy z państwami członkowskimi Agencja sporządza, prowadzi oraz podaje do wiadomości publicznej wykaz produktów leczniczych podlegających dodatkowemu monitorowaniu.

Wykaz obejmuje nazwy i substancje aktywne:

a) produktów leczniczych dopuszczonych do obrotu w Unii zawierających nową substancję aktywną, która w dniu 1 stycznia 2011 r. nie występowała w żadnym produkcie leczniczym dopuszczonym do obrotu w Unii;

b) wszelkich biologicznych produktów leczniczych nieuwjętych w lit. a), dopuszczonych do obrotu po dniu 1 stycznia 2011 r.;

c) produktów leczniczych dopuszczonych do obrotu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, z zastrzeżeniem warunków, o których mowa w art. 9 ust. 4 lit. cb), art. 10a ust. 1 akapit pierwszy lit. a) lub art. 14 ust. 7 lub ust. 8;

d) produktów leczniczych dopuszczonych do obrotu zgodnie z dyrektywą 2001/83/WE, z zastrzeżeniem warunków, o których mowa w jej art. 21a akapit pierwszy lit. b) i c), art. 22 lub art. 22a ust. 1 akapit pierwszy lit. a).

1a. Na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Komitetu ds. Oceny Ryzyka w ramach Nadzoru nad Bezpieczeństwem Farmakoterapii, produkty lecznicze, które są dopuszczone do obrotu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i podlegają warunkom, o których mowa w art. 9 ust. 4 lit. c), ca) lub cc), art. 10a ust. 1 akapit pierwszy lit. b) lub art. 21 ust. 2, można również zamieścić w wykazie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Na wniosek właściwych władz krajowych i po zasięgnięciu opinii Komitetu ds. Oceny Ryzyka w ramach Nadzoru nad Bezpieczeństwem Farmakoterapii produkty lecznicze, które są dopuszczone do obrotu zgodnie z dyrektywą 2001/83/WE i podlegają warunkom, o których mowa w jej art. 21a akapit pierwszy lit. a), d), e) lub f), art. 22a ust. 1 akapit pierwszy lit. b) lub art. 104a ust. 2, można również zamieścić w wykazie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

2. W wykazie, o którym mowa w ust. 1, zamieszcza się link do stron zawierających informacje o produktach oraz streszczenie planu zarządzania ryzykiem.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b) niniejszego artykułu, Agencja skreśla z wykazu produkt leczniczy po upływie pięciu lat od unijnej daty referencyjnej, o której mowa w art. 107c ust. 5 dyrektywy 2001/83/WE.

W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. c) i d) oraz w ust. 1a niniejszego artykułu, po spełnieniu warunków Agencja skreśla produkt leczniczy z wykazu.

4. W przypadku produktów leczniczych znajdujących się w wykazie, o którym mowa w ust. 1, w charakterystyce produktu leczniczego i na ulotce dołączonej do opakowania zamieszcza się informację: „Niniejszy produkt leczniczy podlega dodatkowemu monitorowaniu”. Przed tą informacją umieszcza się czarny symbol, który Komisja wybierze do dnia 2 lipca 2013 r. na podstawie zalecenia Komitetu ds. Oceny Ryzyka w ramach Nadzoru nad Bezpieczeństwem Farmakoterapii, natomiast po tej informacji umieszcza się odpowiednie standardowe objaśnienie.

4a. Na podstawie doświadczeń i danych dostarczonych przez państwa członkowskie i Agencję, w terminie do dnia 5 czerwca 2018 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania wykazu leków dodatkowo monitorowanych.

W razie potrzeby, na podstawie tego sprawozdania i po konsultacji z państwami członkowskimi i innymi odpowiednimi zainteresowanymi stronami, Komisja przedstawia wniosek mający na celu dostosowanie przepisów dotyczących wykazu, o którym mowa w ust. 1.”;

5) w art. 57 wprowadza się następujące zmiany:

a) w akapicie drugim ust. 1 lit. c) i d) otrzymują brzmienie:

„c) koordynacja monitorowania produktów leczniczych dopuszczonych do obrotu w Unii oraz udzielanie porad w kwestii środków koniecznych do zapewnienia bezpiecznego i skutecznego stosowania tych produktów leczniczych, w szczególności poprzez koordynację oceny i wprowadzania w życie obowiązków dotyczących nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii i odpowiednich systemów oraz monitorowanie takich działań;

d) zapewnianie zestawiania i rozpowszechniania informacji na temat podejrzewanych niepożądanych działań produktów leczniczych dopuszczonych w Unii, poprzez bazę danych stale dostępną dla wszystkich państw członkowskich;”;

b) w akapicie drugim ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) posiadacze pozwolenia na dopuszczenie do obrotu najpóźniej do dnia 2 lipca 2012 r. przekazują Agencji w formie elektronicznej informacje o wszystkich dopuszczonych do obrotu w Unii produktach leczniczych stosowanych u ludzi, używając formatu, o którym mowa w lit. a);”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 5 czerwca 2013 r., z wyjątkiem art. 23 ust. 4, art. 57 ust. 1 akapit drugi lit. c) i d) oraz art. 57 ust. 2 akapit drugi lit. b) rozporządzenia (WE) nr 726/2004, zmienionego niniejszym rozporządzeniem, które to przepisy stosuje się od dnia 4 grudnia 2012 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 25 października 2012 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

A. D. MAVROYIANNIS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1028/2012**z dnia 25 października 2012 r.****w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do systemu płatności jednolitych i wsparcia dla plantatorów winorośli**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 42 akapit pierwszy i art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 103o rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽⁴⁾ umożliwia państwom członkowskim przyznanie pomocy niezwiązanej z wielkością produkcji plantatorom winorośli w ramach systemu płatności jednolitych. Część państw członkowskich skorzystała z tych szczególnych środków wsparcia.
- (2) Jednak fakt, że państwa członkowskie mają możliwość modyfikacji przesunąć środki z programów wsparcia do systemu płatności jednolitych raz w roku, podczas gdy programy wsparcia trwają pięć lat, a uprawnienia do płatności będące podstawą płatności bezpośrednich przyznawane są na czas nieokreślony, spowodował powstanie obciążeń finansowych oraz administracyjnych.
- (3) Aby uprościć zarządzanie tym szczególnym środkiem wsparcia i zapewnić jego zgodność z celami przepisów dotyczących systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników, właściwe jest przekształcenie go w możliwość ostatecznego zmniejszenia przez państwa członkowskie funduszy przeznaczonych na programy wsparcia w sektorze wina, a tym samym zwiększenie krajowych pułapów płatności bezpośrednich.
- (4) Należy zezwolić państwom członkowskim na dalsze stosowanie wsparcia przewidzianego w art. 103o rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 w roku 2014.

- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1234/2007,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1234/2007 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 103n dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Do dnia 1 sierpnia 2013 r. państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o obniżeniu – począwszy od 2015 r. – kwoty udostępnianej na programy wsparcia, o której mowa w załączniku Xb, w celu zwiększenia krajowych pułapów płatności bezpośrednich, o których mowa w art. 40 rozporządzenia (WE) nr 73/2009.

Kwota uzyskana w wyniku obniżki, o której mowa w akapicie pierwszym, pozostaje w sposób ostateczny w ramach krajowych pułapów płatności bezpośrednich, o których mowa w art. 40 rozporządzenia (WE) nr 73/2009, i nie jest już udostępniana na środki wymienione w art. 103p–103y.”;

- 2) art. 103o otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 103o**System płatności jednolitych i wsparcie dla plantatorów winorośli**

1. Do dnia 1 grudnia 2012 r. państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o przyznaniu wsparcia plantatorom winorośli na 2014 r., przydzielając im uprawnienia do płatności w rozumieniu tytułu III rozdział 1 rozporządzenia (WE) nr 73/2009.

Jeżeli kwota wsparcia, o którym mowa w akapicie pierwszym, jest większa niż kwota wsparcia ustalona na rok 2013, dane państwo członkowskie wykorzysta wspomnianą różnicę do przydzielenia plantatorom winorośli uprawnień do płatności w rozumieniu tytułu III rozdział 1 rozporządzenia (WE) nr 73/2009 zgodnie z pkt C załącznika IX do przedmiotowego rozporządzenia.

2. Państwa członkowskie zamierzające przyznać wsparcie, o którym mowa w ust. 1, uwzględniają je w swoich programach wsparcia zgodnie z art. 103k ust. 3.

3. Wsparcie na 2014 r., o którym mowa w ust. 1:

a) pozostaje w ramach systemu płatności jednolitych i nie jest już dostępne na podstawie art. 103k ust. 3 w odniesieniu do środków wymienionych w art. 103p–103y;

b) zmniejsza proporcjonalnie kwotę funduszy dostępnych na środki wymienione w art. 103p–103y w ramach programów wsparcia.”.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 29.6.2012, s. 116.

⁽²⁾ Dz.U. C 225 z 27.7.2012, s. 174.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 września 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 4 października 2012 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 25 października 2012 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

A. D. MAVROYIANNIS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1029/2012**z dnia 25 października 2012 r.****wprowadzające nadzwyczajne autonomiczne preferencje handlowe dla Pakistanu**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Stosunki między Unią Europejską (zwaną dalej „Unią”) a Islamską Republiką Pakistanu (zwaną dalej „Pakistanem”) opierają się na umowie o współpracy, która weszła w życie dnia 1 września 2004 r.⁽²⁾ Jednym z jej głównych celów jest zapewnienie warunków wzrostu i rozwoju handlu między stronami umowy o współpracy i jego wspieranie. Zasadniczym elementem tej umowy jest również przestrzeganie praw człowieka, w tym podstawowych praw pracowniczych, oraz zasad demokracji.
- (2) W lipcu i sierpniu 2010 r. w następstwie obfitych deszczów monsunowych niszczycielskie powodzie dotknęły rozległe rejony Pakistanu, w szczególności obszary prowincji Beludżystan, Chajber Pachtunchwa, Pendżab, Sindh i Gilgit-Baltistan. Jak podają źródła Organizacji Narodów Zjednoczonych, powodzie dotknęły około 20 mln osób i 20 % terytorium Pakistanu, czyli co najmniej 160 000 kilometrów kwadratowych, w wyniku czego do 12 mln osób potrzebowało pilnej pomocy humanitarnej.
- (3) W tego rodzaju sytuacjach pomoc humanitarna stanowi oczywiście główny instrument, a Unia przewodzi w tym zakresie od samego początku sytuacji nadzwyczajnej, zobowiązując się do udzielenia Pakistanowi pomocy nadzwyczajnej w wysokości ponad 423 mln EUR.
- (4) By wesprzeć odbudowę gospodarczą Pakistanu po tej sytuacji nadzwyczajnej, ważne będzie zastosowanie wszelkich dostępnych środków, w tym proponowanych nadzwyczajnych środków handlowych na rzecz zwiększenia pakistańskiego eksportu, mających przyczynić się do przyszłego rozwoju gospodarczego Pakistanu,

przy jednoczesnym zapewnieniu zachowania konsekwencji i spójności na wszystkich szczeblach w celu realizacji zrównoważonej długoterminowej strategii.

- (5) Rozmiary klęski żywiłowej wymagają natychmiastowej i szeroko zakrojonej reakcji uwzględniającej geostrategiczne znaczenie partnerstwa Pakistanu z Unią, przede wszystkim z uwagi na kluczową rolę Pakistanu w walce z terroryzmem, przy czym reakcja ta powinna przyczynić się równocześnie do ogólnego rozwoju, bezpieczeństwa i stabilności w regionie.
- (6) Skutki autonomicznych preferencji handlowych powinny być mierzalne w konkretny sposób pod kątem tworzenia miejsc pracy, zwalczania ubóstwa oraz trwałego rozwoju odczuwanego przez pracujących i ubogich Pakistańczyków.
- (7) W deklaracji w sprawie Pakistanu dołączonej do konkluzji Rady Europejskiej z dnia 16 września 2010 r. Rada Europejska postanowiła upoważnić ministrów do pilnego uzgodnienia kompleksowego pakietu środków krótko-, średnio- i długoterminowych, które pomogą we wspieraniu poprawy sytuacji w Pakistanie oraz jego przyszłego rozwoju i które mają obejmować m.in. ambitne środki handlowe o zasadniczym znaczeniu dla ożywienia i wzrostu gospodarczego.
- (8) W szczególności Rada Europejska podkreśliła swoje stanowcze zobowiązanie do przyznania wyłącznie Pakistanowi zwiększonego dostępu do rynku Unii poprzez natychmiastowe i ograniczone czasowo obniżenie ceł przywozowych na kluczowe towary pochodzące z Pakistanu. W świetle tej deklaracji Komisja zaproponowała pakiet określający 75 linii taryfowych dotyczących głównych pakistańskich sektorów eksportu na obszarach najbardziej dotkniętych przez powodzie, zaznaczając, że wzrost pakistańskiego eksportu do Unii o co najmniej 100 mln EUR rocznie stanowiłby realną, istotną i cenną pomoc dla regionu.
- (9) Przedmiotem wymiany handlowej Pakistanu z Unią są przede wszystkim tekstylia i odzież, które w 2009 r. stanowiły 73,7 % pakistańskiego eksportu do Unii. Pakistan eksportuje także etanol i wyroby skórzane, które obok tekstyliów i odzieży są wrażliwymi produktami przemysłowymi w niektórych państwach członkowskich, gdzie na zatrudnieniu w tych branżach odbija się już w różnym stopniu globalna recesja. Branże te walczą o dostosowanie się do nowych warunków światowego handlu.
- (10) Sektor tekstylny ma kluczowe znaczenie dla gospodarki Pakistanu, gdyż jego udział w produkcie krajowym brutto wynosi 8,5 % i zatrudnia on 38 % siły roboczej, z czego około połowa to kobiety.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 września 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 4 października 2012 r.

⁽²⁾ Decyzja Rady 2004/870/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. dotycząca zawarcia Umowy o współpracy między Wspólnotą Europejską a Islamską Republiką Pakistanu (Dz.U. L 378 z 23.12.2004, s. 22).

- (11) Ze względu na trudności dotyczące mieszkańców Pakistanu w wyniku katastrofalnych powodzi należy objąć Pakistan nadzwyczajnymi autonomicznymi preferencjami handlowymi poprzez zawieszenie na ograniczony okres wszystkich taryf na niektóre produkty, których wywóz ma szczególne znaczenie dla Pakistanu. Przyznanie tych preferencji handlowych powinno wywołać tylko ograniczone negatywne skutki na rynku wewnętrznym Unii i nie powinno negatywnie wpłynąć na najsłabiej rozwinięte kraje członkowskie Światowej Organizacji Handlu (WTO).
- (12) Środki te proponuje się jako część pakietu nadzwyczajnego w reakcji na szczególną sytuację w Pakistanie. W żadnym wypadku nie powinny one stanowić precedensu dla polityki handlowej Unii z innymi państwami.
- (13) Autonomiczne preferencje handlowe będą udzielane albo w formie zwolnienia z przywozowych należności celnych w Unii, albo w formie kontyngentów taryfowych.
- (14) Uprawnienie do korzystania z nadzwyczajnych autonomicznych preferencji handlowych uwarunkowane jest przestrzeganiem przez Pakistan odpowiednich reguł pochodzenia produktów i odnośnych procedur oraz zaangażowaniem w skuteczną współpracę administracyjną z Unią w celu zapobiegania wszelkiemu ryzyku nadużyć. Poważne i systematyczne naruszenia warunków, od których zależy uprawnienie do korzystania z uzgodnień preferencyjnych, nadużycia lub niepodejmowanie współpracy administracyjnej w zakresie weryfikacji pochodzenia towarów powinny stanowić przesłanki czasowego zawieszenia preferencji.
- (15) Dla celów zdefiniowania pojęcia produktów pochodzących, wydawania świadectw pochodzenia i procedur współpracy administracyjnej należy stosować część I tytuł IV rozdział 2 sekcje 1 i 1a rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny ⁽¹⁾, z wyjątkiem art. 68–71, art. 90–97i oraz art. 97j ust. 2 tych sekcji. Jednak do celów kumulacji pochodzenia należy zezwolić wyłącznie na stosowanie materiałów pochodzących z Unii. W odniesieniu do określania pochodzenia towarów objętych autonomicznymi preferencjami handlowymi ustanowionymi na podstawie niniejszego rozporządzenia nie powinna mieć zastosowania kumulacja regionalna ani inne rodzaje kumulacji, z wyjątkiem kumulacji z materiałami pochodzącymi z Unii, by zapewnić dostateczne przetworzenie w Pakistanie.
- (16) Objęcie Pakistanu autonomicznymi preferencjami handlowymi wymaga zwolnienia Unii ze zobowiązań wynikających z artykułów I i XIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (GATT), na mocy artykułu IX Porozumienia ustanawiającego WTO. Rada Generalna WTO zgodziła się na takie zwolnienie dnia 14 lutego 2012 r.
- (17) W celu zapewnienia natychmiastowego i trwałego wpływu na ożywienie gospodarcze Pakistanu po powodziach oraz zgodnie ze zwolnieniem przyznanym przez WTO zaleca się ograniczenie trwania autonomicznych preferencji handlowych do dnia 31 grudnia 2013 r.
- (18) W celu zapewnienia szybkiej reakcji, integralności oraz prawidłowego funkcjonowania autonomicznych preferencji handlowych dla Pakistanu, a także zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do czasowego zawieszenia z powodu nieprzestrzegania procedur celnych i niedotrzymywania zobowiązań, poważnych i systematycznych naruszeń podstawowych praw człowieka, zasad demokracji i praworządności lub z powodu nieprzestrzegania przez Pakistan warunku niewprowadzania od dnia 1 lipca 2012 r. nowych lub zwiększania obowiązujących ceł wywozowych lub opłat o skutku równoważnym oraz wszelkich innych ograniczeń lub zakazów wywozu lub sprzedaży na eksport wszelkich materiałów używanych do wytwarzania produktów objętych niniejszym rozporządzeniem, należy powierzyć Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów wykonawczych mające natychmiastowe zastosowanie, jeżeli jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję ⁽²⁾.
- (19) W celu dokonania koniecznych dostosowań technicznych w wykazie towarów, do których mają zastosowanie autonomiczne preferencje handlowe, oraz w celu wyłączenia produktów z zakresu niniejszego rozporządzenia, jeżeli wielkość przywozu objętego niniejszym rozporządzeniem wzrośnie ponad pewien poziom, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do zmiany załączników I i II w celu odzwierciedlenia zmian w Nomenklaturze scalonej oraz wyłączenia produktów z zakresu niniejszego rozporządzenia. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (20) Aby niezwłocznie zareagować na znaczny wzrost przywozu produktów zwolnionych z należności celnych w razie przywozu do Unii, który to wzrost może mieć negatywne skutki dla producentów w Unii, Komisja powinna przyjąć w trybie pilnym akty delegowane mające na celu wyłączenie produktów z zakresu niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

(21) Nie później niż dwa lata po wygaśnięciu niniejszego rozporządzenia Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczącą skutków przyznanych w nim autonomicznych preferencji handlowych. Sprawozdanie to powinno zawierać szczegółową ocenę skutków tych preferencji dla gospodarki Pakistanu oraz ich oddziaływanie na wymianę handlową i na wpływy uzyskiwane przez Unię z należności celnych, jak również na gospodarkę i zatrudnienie w Unii. W sprawozdaniu Komisja powinna w szczególności uwzględnić wpływ autonomicznych preferencji handlowych na tworzenie miejsc pracy, zwalczanie ubóstwa i trwały rozwój odczuwany przez pracujących i ubogich Pakistańczyków,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Uzgodnienia preferencyjne

1. Produkty pochodzące z Pakistanu i wymienione w załączniku I zwalnia się z należności celnych w przywozie do Unii.
2. Przywóz do Unii produktów pochodzących z Pakistanu i wymienionych w załączniku II dopuszcza się z zastrzeżeniem przepisów szczególnych określonych w art. 3.

Artykuł 2

Warunki uprawniające do korzystania z uzgodnień preferencyjnych

1. Uprawnienie do korzystania z uzgodnień preferencyjnych wprowadzonych w art. 1 wymaga spełnienia następujących warunków:
 - a) przestrzegania reguł pochodzenia produktów i odnośnych procedur przewidzianych w części I tytuł IV rozdział 2 sekcje 1 i 1a podsekcje 1 i 2 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93, z wyjątkiem art. 68–71, art. 90–97i oraz art. 97j ust. 2 tych sekcji; jeżeli chodzi o kumulację pochodzenia do celów określenia pochodzenia produktów objętych uzgodnieniami wprowadzonymi w art. 1 niniejszego rozporządzenia, zezwala się jednak tylko na kumulację z materiałami pochodzącymi z Unii; nie zezwala się na kumulację regionalną ani na inne rodzaje kumulacji z wyjątkiem kumulacji z materiałami pochodzącymi z Unii;
 - b) postępowania zgodnie z metodami współpracy administracyjnej przewidzianymi w części I tytuł IV rozdział 2 sekcja 1 podsekcja 3 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93;
 - c) niedopuszczania się przez Pakistan poważnego i systematycznego łamania praw człowieka, w tym podstawowych praw pracowniczych, a także podstawowych zasad demokracji i praworządności;
 - d) powstrzymania się przez Pakistan, od dnia 1 lipca 2012 r., od wprowadzania nowych lub zwiększania obowiązujących ceł wywozowych lub opłat o skutku równoważnym oraz wszelkich innych ograniczeń lub zakazów wywozu lub sprzedaży na eksport wszelkich materiałów używanych

głównie do wytwarzania jakichkolwiek produktów objętych niniejszymi uzgodnieniami preferencyjnymi i przeznaczonych do wywozu na terytorium Unii.

2. W świadectwach pochodzenia na formularzu A wydanych przez właściwe organy Pakistanu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem umieszcza się w polu 4 wpis „Autonomous measure – Regulation (EU) No 1029/2012 ⁽¹⁾» (Środek autonomiczny – rozporządzenie (UE) nr 1029/2012”).

Artykuł 3

Kontyngenty taryfowe

1. Produkty wymienione w załączniku II dopuszcza się do przywozu do Unii i zwalnia z należności celnych w granicach kontyngentów taryfowych Unii określonych w tym załączniku.

2. Komisja zarządza kontyngentami taryfowymi, o których mowa w ust. 1, wymienionymi w załączniku II, zgodnie z art. 308a, 308b i 308c rozporządzenia (EWG) nr 2454/93.

Artykuł 4

Wyłączenie produktów z zakresu niniejszego rozporządzenia

1. Jeżeli w latach kalendarzowych 2012 lub 2013 wielkość przywozu produktu pochodzącego z Pakistanu i wymienionego w załączniku I wzrosła – na podstawie danych celnych o przywozie tego produktu – o co najmniej 25 % w porównaniu ze średnią z lat 2009–2011, produkt ten wyłącza się z zakresu niniejszego rozporządzenia na pozostałą część danego roku. Do celów niniejszego ustępu Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 6 w celu zmiany załącznika I polegającej na wyłączeniu tego produktu z zakresu niniejszego rozporządzenia na pozostałą część danego roku.

2. Po wejściu w życie aktu delegowanego przywóz produktu, o którym mowa w ust. 1, objęty jest stawką celną najwyższego uprzywilejowania lub innymi mającymi zastosowanie stawkami celnymi.

Artykuł 5

Dostosowania techniczne w załącznikach

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 6 w celu zmiany załączników, aby wprowadzić zmiany i dostosowania techniczne konieczne ze względu na zmiany w Nomenklaturze scalonej i podpodziałach TARIC.

Artykuł 6

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 4 i 5, podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 4 i 5, powierza się Komisji na okres stosowania niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 43.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 4 i 5, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4 i 5 wchodzi w życie tylko, jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 7

Tryb pilny

1. Akty delegowane przyjęte w trybie niniejszego artykułu wchodzi w życie niezwłocznie i mają zastosowanie, dopóki nie zostanie wyrażony sprzeciw zgodnie z ust. 2. Przekazując akt delegowany Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, podaje się powody zastosowania trybu pilnego.

2. Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 6 ust. 5. W takim przypadku Komisja uchyla akt niezwłocznie po doręczeniu przez Parlament Europejski lub Radę decyzji o sprzeciwie.

Artykuł 8

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet Kodeksu Celnego ustanowiony w art. 247a ust. 1 i art. 248a ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92⁽¹⁾. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011. Komitet ten może badać wszelkie sprawy odnoszące się do stosowania niniejszego rozporządzenia zgłaszane przez Komisję lub na wniosek państwa członkowskiego.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 5.

Artykuł 9

Czasowe zawieszenie

1. Jeżeli Komisja stwierdzi, że istnieją wystarczające dowody niespełnienia warunków określonych w art. 2, może, w celu zareagowania na tę szczególnie pilną potrzebę, w drodze aktów wykonawczych mających natychmiastowe zastosowanie, zawiesić w całości lub w części uzgodnienia preferencyjne przewidziane w niniejszym rozporządzeniu na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy, pod warunkiem że wcześniej:

- a) poinformuje Komitet, o którym mowa w art. 8 ust. 1;
- b) wezwie państwa członkowskie do podjęcia środków zapobiegawczych koniecznych do ochrony interesów finansowych Unii lub zapewnienia przestrzegania przez Pakistan art. 2;
- c) opublikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie stwierdzające, że istnieją podstawy do uzasadnionych wątpliwości dotyczących stosowania uzgodnień preferencyjnych lub przestrzegania art. 2 przez Pakistan, co może prowadzić do zakwestionowania jego prawa do dalszego korzystania z rozwiązań przyznanych niniejszym rozporządzeniem;
- d) poinformuje Pakistan o wszelkich decyzjach podjętych zgodnie z niniejszym ustępem, zanim decyzje te staną się skuteczne.

2. Po upływie okresu czasowego zawieszenia Komisja podejmuje, w drodze aktów wykonawczych, decyzję o zniesieniu środka zawieszenia albo o przedłużeniu okresu jego stosowania.

3. Akty wykonawcze, o których mowa w ust. 1 i 2, przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 8 ust. 2.

4. Państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie istotne informacje, które mogą uzasadnić czasowe zawieszenie uzgodnień preferencyjnych lub przedłużenie zawieszenia.

Artykuł 10

Sprawozdanie

W terminie do dnia 31 grudnia 2015 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące jego stosowania i skutków.

Artykuł 11

Wejście w życie i stosowanie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od daty jego wejścia w życie do dnia 31 grudnia 2013 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 25 października 2012 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

A. D. MAVROYIANNIS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

PRODUKTY ZWOLNIONE Z NALEŻNOŚCI CELNYCH

Produkty, do których stosuje się środki, oznaczone są ośmiocyfrowymi kodami CN. Opisy odpowiadające tym kodom znajdują się w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej ⁽¹⁾. Opisy odpowiadające kodom CN podaje się jedynie do celów informacyjnych.

Kod CN	Opis
0712 39 00	Grzyby i trufle suszone, całe, cięte w kawałki, w plasterkach, łamane lub w proszku, ale dalej nieprzetworzone (inne niż grzyby z rodzaju „Agaricus”, uszaki (<i>Auriculara</i> spp.) i trzęsaki (<i>Tremella</i> spp.))
5205 12 00	Przędza bawełniana, nitka pojedyncza z włókien nieczesanych, zawierająca co najmniej 85 % masowych bawełny, o masie liniowej mniejszej niż 714,29 decyteksa, ale nie mniejszej niż 232,56 decyteksa (o numerze metrycznym przekraczającym 14, ale nieprzekraczającym 43), niepakowana do sprzedaży detalicznej
5205 22 00	Przędza bawełniana, nitka pojedyncza z włókien czesanych, zawierająca co najmniej 85 % masowych bawełny, o masie liniowej mniejszej niż 714,29 decyteksa, ale nie mniejszej niż 232,56 decyteksa (o numerze metrycznym przekraczającym 14, ale nieprzekraczającym 43), niepakowana do sprzedaży detalicznej
5205 32 00	Przędza bawełniana, nitka wieloskładowa (złożona) lub kablowana, z włókien nieczesanych, zawierająca co najmniej 85 % masowych bawełny, o masie liniowej nitki pojedynczej mniejszej niż 714,29 decyteksa, ale nie mniejszej niż 232,56 decyteksa (o numerze metrycznym przekraczającym 14, ale nieprzekraczającym 43 dla nitki pojedynczej), niepakowana do sprzedaży detalicznej
5205 42 00	Przędza bawełniana, nitka wieloskładowa (złożona) lub kablowana, z włókien czesanych, zawierająca co najmniej 85 % masowych bawełny, o masie liniowej nitki pojedynczej mniejszej niż 714,29 decyteksa, ale nie mniejszej niż 232,56 decyteksa (o numerze metrycznym przekraczającym 14, ale nieprzekraczającym 43 dla nitki pojedynczej), niepakowana do sprzedaży detalicznej
5208 11 90	Niebielone tkaniny bawełniane o splocie płóciennym, zawierające co najmniej 85 % masowych bawełny, o masie powierzchniowej nie większej niż 100 g/m ² , inne niż tkaniny do produkcji bandaży, opatrunków i gazy medycznej
5208 12 16	Niebielone tkaniny bawełniane o splocie płóciennym, zawierające co najmniej 85 % masowych bawełny, o masie powierzchniowej większej niż 100 g/m ² , lecz nie większej niż 130 g/m ² , o szerokości nieprzekraczającej 165 cm
5208 12 19	Niebielone tkaniny bawełniane o splocie płóciennym, zawierające co najmniej 85 % masowych bawełny, o masie powierzchniowej większej niż 100 g/m ² , lecz nie większej niż 130 g/m ² , o szerokości przekraczającej 165 cm
5208 13 00	Niebielone tkaniny bawełniane, zawierające co najmniej 85 % masowych bawełny, o splocie diagonalnym 3-nitkowym lub 4-nitkowym, włącznie ze splocem diagonalnym krzyżowym
5208 19 00	Pozostałe niebielone tkaniny bawełniane, zawierające co najmniej 85 % masowych bawełny
5208 21 90	Bielone tkaniny bawełniane o splocie płóciennym, zawierające co najmniej 85 % masowych bawełny, o masie powierzchniowej nie większej niż 100 g/m ² , inne niż tkaniny do produkcji bandaży, opatrunków i gazy medycznej
5208 22 19	Bielone tkaniny bawełniane o splocie płóciennym, zawierające co najmniej 85 % masowych bawełny, o masie powierzchniowej większej niż 100 g/m ² , lecz nie większej niż 130 g/m ² , o szerokości przekraczającej 165 cm
5208 22 96	Bielone tkaniny bawełniane o splocie płóciennym, zawierające co najmniej 85 % masowych bawełny, o masie powierzchniowej większej niż 130 g/m ² , o szerokości nieprzekraczającej 165 cm
5208 29 00	Pozostałe bielone tkaniny bawełniane, zawierające co najmniej 85 % masowych bawełny
5208 51 00	Zadrukowane tkaniny bawełniane o splocie płóciennym, zawierające co najmniej 85 % masowych bawełny, o masie powierzchniowej nie większej niż 100 g/m ²

⁽¹⁾ Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1.

Kod CN	Opis
5208 52 00	Zadrukowane tkaniny bawełniane o splocie płóciennym, zawierające co najmniej 85 % masowych bawełny, o masie powierzchniowej większej niż 200 g/m ²
5208 59 90	Pozostałe zadrukowane tkaniny bawełniane, zawierające co najmniej 85 % masowych bawełny
5209 11 00	Niebielone tkaniny bawełniane o splocie płóciennym, zawierające co najmniej 85 % masowych bawełny, o masie powierzchniowej większej niż 200 g/m ²
5209 12 00	Niebielone tkaniny bawełniane, zawierające co najmniej 85 % masowych bawełny, o masie powierzchniowej większej niż 200 g/m ² , o splocie diagonalnym 3-nitkowym lub 4-nitkowym, włącznie ze splotem diagonalnym krzyżowym
5209 19 00	Pozostałe niebielone tkaniny bawełniane, zawierające co najmniej 85 % masowych bawełny
5209 22 00	Bielone tkaniny bawełniane, zawierające co najmniej 85 % masowych bawełny, o masie powierzchniowej większej niż 200 g/m ² , o splocie diagonalnym 3-nitkowym lub 4-nitkowym, włącznie ze splotem diagonalnym krzyżowym
5209 29 00	Pozostałe bielone tkaniny bawełniane, zawierające co najmniej 85 % masowych bawełny
5209 32 00	Barwione tkaniny bawełniane, zawierające co najmniej 85 % masowych bawełny, o masie powierzchniowej większej niż 200 g/m ² , o splocie diagonalnym 3-nitkowym lub 4-nitkowym, włącznie ze splotem diagonalnym krzyżowym
5211 12 00	Niebielone tkaniny bawełniane, zawierające mniej niż 85 % masowych bawełny, zmieszanej głównie lub wyłącznie z włóknami chemicznymi, o masie powierzchniowej większej niż 200 g/m ² , o splocie diagonalnym 3-nitkowym lub 4-nitkowym, włącznie ze splotem diagonalnym krzyżowym
5407 81 00	Tkaniny z przędzy, zawierające mniej niż 85 % masowych włókien ciągłych syntetycznych, włącznie z tkaninami wykonanymi z przędzy jednowłóknowej (monofilamentu) syntetycznej, o masie liniowej 67 decyteków lub większej, której żaden wymiar przekroju poprzecznego nie przekracza 1 mm, zmieszane głównie lub wyłącznie z bawełną, niebielone lub bielone
5407 82 00	Tkaniny z przędzy, zawierające mniej niż 85 % masowych włókien ciągłych syntetycznych, włącznie z tkaninami wykonanymi z przędzy jednowłóknowej (monofilamentu) syntetycznej, o masie liniowej 67 decyteków lub większej, której żaden wymiar przekroju poprzecznego nie przekracza 1 mm, zmieszane głównie lub wyłącznie z bawełną, barwione
5513 11 20	Tkaniny z włókien odcinkowych poliestrowych, zawierające mniej niż 85 % masowych takich włókien, zmieszanych głównie lub wyłącznie z bawełną, o masie powierzchniowej nieprzekraczającej 170 g/m ² , o splocie płóciennym, niebielone lub bielone, o szerokości 165 cm lub mniejszej
5513 21 00	Tkaniny z włókien odcinkowych poliestrowych, zawierające mniej niż 85 % masowych takich włókien, zmieszanych głównie lub wyłącznie z bawełną, o masie powierzchniowej nieprzekraczającej 170 g/m ² , o splocie płóciennym, barwione
5513 41 00	Tkaniny z włókien odcinkowych poliestrowych, zawierające mniej niż 85 % masowych takich włókien, zmieszanych głównie lub wyłącznie z bawełną, o masie powierzchniowej nieprzekraczającej 170 g/m ² , zadrukowane
6101 20 90	Anoraki (włącznie z kurtkami narciarskimi), wiatrówki, kurtki od wiatru i podobne artykuły, męskie lub chłopięce, z bawełny, z dzianin
6112 12 00	Dresy z włókien syntetycznych, z dzianin
6116 10 20	Rękawiczki impregnowane, powleczone lub pokryte gumą, z dzianin
6116 10 80	Mitenki i rękawice z jednym palcem impregnowane, powleczone lub pokryte tworzywem sztucznym lub gumą, z dzianin, oraz rękawiczki impregnowane, powleczone lub pokryte tworzywem sztucznym, z dzianin
6116 92 00	Rękawiczki, mitenki i rękawice z jednym palcem, z bawełny, z dzianin
6116 93 00	Rękawiczki, mitenki i rękawice z jednym palcem, z włókien syntetycznych, z dzianin
6201 93 00	Anoraki, wiatrówki, kurtki od wiatru i podobne artykuły, męskie lub chłopięce, z włókien chemicznych

Kod CN	Opis
6203 43 19	Spodnie i bryczesy, męskie lub chłopięce, z włókien syntetycznych (inne niż robocze)
6204 22 80	Komplety damskie lub dziewczęce, z bawełny (inne niż robocze)
6204 62 90	Szorty bawełniane damskie lub dziewczęce
6207 91 00	Koszulki trykotowe i pozostałe trykoty, płaszcze kąpielowe, szlafroki i podobne artykuły, męskie lub chłopięce, z bawełny
6208 91 00	Koszulki trykotowe i pozostałe trykoty, majtki, figi, peniuary, płaszcze kąpielowe, szlafroki i podobne artykuły, damskie lub dziewczęce, z bawełny
6211 43 10	Fartuszki, fartuchy, kitle i pozostałe ubiory robocze, damskie lub dziewczęce, z włókien chemicznych
6216 00 00	Rękawiczki, mitenki i rękawice z jednym palcem
6303 91 00	Firanki, zasłony (włącznie z draperiami), lambrekiny okienne lub łózkowe, z bawełny, inne niż z dzianin
6303 92 90	Firanki, zasłony (włącznie z draperiami), lambrekiny okienne lub łózkowe, z włókien syntetycznych, inne niż z włóknin, inne niż z dzianin
6303 99 90	Firanki, zasłony (włącznie z draperiami), lambrekiny okienne lub łózkowe, inne niż z bawełny lub włókien syntetycznych, inne niż z włóknin, inne niż z dzianin
6304 92 00	Pozostałe artykuły wyposażenia wnętrz, z bawełny, inne niż z dzianin
6307 10 90	Ścierki do podłogi, zmywaki, ścierki do kurzu oraz podobne ścierki do czyszczenia, inne niż z dzianin, inne niż z włóknin
6307 90 99	Pozostałe gotowe artykuły włókiennicze, włącznie z wykrojami odzieży, inne niż z dzianin, inne niż z filcu

ZAŁĄCZNIK II

PRODUKTY OBJĘTE ROCZNYMI BEZCŁOWYMI KONTYNGENTAMI TARYFOWYMI, O KTÓRYCH MOWA W ART. 3

Produkty, do których stosuje się wskazane środki, oznaczone są ośmiocyfrowymi kodami CN. Opisy odpowiadające tym kodom znajdują się w załączniku I do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87. Opisy odpowiadające kodom CN podaje się jedynie do celów informacyjnych.

Nr porządkowy	Kod CN	Opis	Od wejścia w życie do końca 2012 r.	1.1.2013–31.12.2013
09.2401	2207 10 00	Alkohol etylowy nieskażony o rzeczywistej zawartości alkoholu $\geq 80\%$	18 750 ton	75 000 ton
09.2409	4107 92 10	Dwoina licowa skóry wyprawionej bydłowej (włączając bawołą), bez włosa, dalej przetworzonej po garbowaniu lub po kondycjonowaniu, innej niż skóry i skórki całe	89 ton	356 ton
09.2410	4107 99 10	Skóra wyprawiona bydłowa (włączając bawołą), bez włosa, dalej przetworzona po garbowaniu lub po kondycjonowaniu; inna niż skóry i skórki całe, inna niż niedwojona z pełnym licem i dwoina licowa	90,25 ton	361 ton
09.2411	4203 21 00	Rękawiczki, mitenki i rękawice z jednym palcem, ze skóry wyprawionej lub skóry wtórnej, zaprojektowane specjalnie do stosowania w sporcie	361,75 ton	1 447 ton
09.2412	4203 29 10	Rękawiczki, mitenki i rękawice z jednym palcem, ze skóry wyprawionej lub skóry wtórnej, ochronne dla wszystkich zawodów, inne niż zaprojektowane specjalnie do stosowania w sporcie	1 566,5 ton	6 266 ton
09.2413	ex 4203 29 90	Męskie i chłopięce rękawiczki, mitenki i rękawice z jednym palcem, ze skóry wyprawionej lub skóry wtórnej, inne niż zaprojektowane specjalnie do stosowania w sporcie, inne niż ochronne dla wszystkich zawodów	62,75 ton	251 ton
09.2414	ex 4203 29 90	Rękawiczki, mitenki i rękawice z jednym palcem, ze skóry wyprawionej lub skóry wtórnej, inne niż zaprojektowane specjalnie do stosowania w sporcie, inne niż ochronne dla wszystkich zawodów, inne niż męskie i chłopięce	135,5 ton	542 tony
09.2415	5205 23 00	Przędza bawełniana, nitka pojedyncza z włókien czesanych, zawierająca co najmniej 85 % masowych bawełny, o masie liniowej mniejszej niż 232,56 decyteksa, ale nie mniejszej niż 192,31 decyteksa (o numerze metrycznym przekraczającym 43, ale nieprzekraczającym 52), niepakowana do sprzedaży detalicznej	1 790 ton	7 160 ton
09.2416	5205 24 00	Przędza bawełniana, nitka pojedyncza z włókien czesanych, zawierająca co najmniej 85 % masowych bawełny, o masie liniowej mniejszej niż 192,31 decyteksa, ale nie mniejszej niż 125 decyteksa (o numerze metrycznym przekraczającym 52, ale nieprzekraczającym 80), niepakowana do sprzedaży detalicznej	1 276,25 ton	5 105 ton
09.2417	5208 39 00	Pozostałe barwione tkaniny bawełniane, zawierające co najmniej 85 % masowych bawełny	421,25 ton	1 685 ton
09.2418	5209 39 00	Pozostałe barwione tkaniny bawełniane, zawierające co najmniej 85 % masowych bawełny, o masie powierzchniowej większej niż 200 g/m ²	689,25 ton	2 757 ton
09.2419	5509 53 00	Przędza (inna niż nici do szycia) z włókien odcinkowych poliestrowych, zmieszana głównie lub wyłącznie z bawełną, niepakowana do sprzedaży detalicznej	3 061 ton	12 244 tony

Nr porządkowy	Kod CN	Opis	Od wejścia w życie do końca 2012 r.	1.1.2013–31.12.2013
09.2420	6103 32 00	Marynarki, męskie lub chłopięce, z bawełny, z dzianin	249,75 ton	999 ton
09.2421	6103 42 00	Spodnie, spodnie na szelkach i z karczkiem typu ogrodniczki, bryczesy i szorty (inne niż strój kąpielowy), męskie lub chłopięce, z bawełny, z dzianin	568,75 ton	2 275 ton
09.2422	6107 21 00	Koszule nocne i piżamy, męskie lub chłopięce, z bawełny, z dzianin	167,5 ton	670 ton
09.2423	6108 31 00	Koszule nocne i piżamy, damskie lub dziewczęce, z bawełny, z dzianin	374,5 ton	1 498 ton
09.2424	6109 90 20	T-shirty, koszulki trykotowe i pozostałe trykoty, z wełny lub cienkiej sierści zwierzęcej, lub z włókien chemicznych, z dzianin	297,5 ton	1 190 ton
09.2425	6111 20 90	Odzież i dodatki odzieżowe dla niemowląt z bawełny, z dzianin (inne niż rękawiczki, mitenki i rękawice z jednym palcem)	153,5 ton	614 ton
09.2426	6115 95 00	Rajstopy, trykoty, pończochy, skarpety i pozostałe wyroby pończosznicze, włącznie z obuwiem bez nakładanych podeszew, z bawełny, z dzianin (z wyłączeniem wyrobów pończoszniczych o stopniowanym ucisku, rajstop, trykotów, pończoch i podkolanówek damskich o masie liniowej nitki pojedynczej mniejszej niż 67 decyteków)	2 263 tony	9 052 tony
09.2427	6204 62 31	Spodnie i bryczesy, damskie lub dziewczęce, z drelichu (inne niż robocze)	1 892,75 ton	7 571 ton
09.2428	6211 42 90	Odzież damska lub dziewczęca, z bawełny	96,5 ton	386 ton
09.2429	6302 60 00	Bielizna toaletowa i kuchenna z tkanin ręcznikowych pętelkowych (frotte) lub podobnych materiałów włókienniczych pętelkowych, z bawełny	9 602 ton	38 408 ton
09.2430	6302 91 00	Bielizna toaletowa i kuchenna, z bawełny, inna niż z tkanin ręcznikowych pętelkowych (frotte) lub podobnych materiałów włókienniczych pętelkowych	2 499,25 ton	9 997 ton
09.2431	6403 99 93	Obuwie o podeszwach zewnętrznych z gumy, tworzyw sztucznych lub skóry wtórnej, o cholewkach ze skóry wyprawionej, o długości podeszwy wewnętrznej 24 cm lub większej, którego nie można określić ani jako męskie, ani jako damskie, inne niż obuwie sportowe i obuwie z metalowym noskiem ochronnym, inne niż zakrywające kostkę, inne niż wykonane na drewnianym spodzie lub platformie (bez podeszwy wewnętrznej), inne niż obuwie z przyszwą wykonaną z pasków lub mające jedno lub więcej wycięć, inne niż pantofle	60,5 ton	242 tony
09.2432	6403 99 96	Obuwie o podeszwach zewnętrznych z gumy, tworzyw sztucznych lub skóry wtórnej, o cholewkach ze skóry wyprawionej, o długości podeszwy wewnętrznej 24 cm lub większej, męskie, inne niż obuwie sportowe i obuwie z metalowym noskiem ochronnym, inne niż zakrywające kostkę, inne niż wykonane na drewnianym spodzie lub platformie (bez podeszwy wewnętrznej), inne niż obuwie z przyszwą wykonaną z pasków lub mające jedno lub więcej wycięć, inne niż pantofle	363,25 ton	1 453 tony

Nr porządkowy	Kod CN	Opis	Od wejścia w życie do końca 2012 r.	1.1.2013–31.12.2013
09.2433	6403 99 98	Obuwie o podeszwach zewnętrznych z gumy, tworzyw sztucznych lub skóry wtórnej, o cholewkach ze skóry wyprawionej, o długości podeszwy wewnętrznej 24 cm lub większej, damskie, inne niż obuwie sportowe i obuwie z metalowym noskiem ochronnym, inne niż zakrywające kostkę, inne niż wykonane na drewnianym spodzie lub platformie (bez podeszwy wewnętrznej), inne niż obuwie z przyszwą wykonaną z pasków lub mające jedno lub więcej wycięć, inne niż pantofle	172,75 ton	691 ton

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

